Gabriela Marieta Secu

A doua inimă de buzunar

A doua inimă de buzunar

Gabriela Marieta Secu

ISBN 978-973-1870-67-0

Editura Academiei Navale
"Mircea cel Bătrân"
Constanța, 2010

Gabriela Marieta Secu

A doua inimă de buzunar

Colecția „Nautica”

Gabriela Marieta Secu

A doua inimă de buzunar

Editura Academiei Navale „Mircea cel Bătrîn”
Constanța 2010

Referenți:
Conf. univ. dr. Aurelia Lăpușan
Prof.univ. dr. Emil Ionescu
Mariana Păvăloiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SECU, GABRIELA MARIETA
A doua inimă de buzunar / Gabriela Marieta Secu. – Constanța : Editura Academiei Navale "Mircea cel Bătrân", 2010
ISBN 978-973-1870-67-0

821.135.1-1

Corector: Ozana Chakarian
Tehnoredactare: Mirela Dobre
Coperta: Gabriela Marieta Secu

Editura Academiei Navale ”Mircea cel Bătrân”
Str. Fulgerului nr. 1, 900218, Constanța
Tel. 0241/626200/1219, fax 0241/643096
Email: editura@anmb.ro

Copyright © 2010 Editura Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”
Toate drepturile rezervate

ISBN 978-973-1870-67-0

Cuvânt înainte

Gabriela Marieta Secu este o poetă matură. Se găseşte deja departe de perioadele de căutare a propriei expresii artistice. Nu i-a rămas decât căutarea de sine, care este condiția primă a actului poetic, dincolo de orice mode şi faze istorice ale poeziei. Pe aceasta o găseşte cititorul în poeziile ei, indiferent ce „temă de suprafață" defineşte cutare sau cutare piesă lirică.

Nimănui dintre cei care i-au citit poeziile nu îi poate scăpa o nostalgie grea care izbucneşte la suprafața textului, şi care trece dintr-un text într-altul. Cred că această nostalgie îi defineşte poziția față de rolul pe care poezia îl joacă în viața ei. Căci pentru Gabriela Marieta Secu, poezia pare a fi un interval de purgatoriu, şi dureros şi salvator. Dureros pentru că, de fapt, către o altă lume aspiră poeta. Salvator pentru că, totuşi, poezia este unicul drum către acea altă lume - sau poate unica formă de a clama că acea lume râvnită chiar există.

Cei care citindu-i poeziile (ca simpli cititori, şi nu ca lectori profesionişti de poezie) s-au întrebat de unde (sau de ce) atât sarcasm, deznădejde sau tristețe grea li se poate răspunde dezamăgitor de simplu: pentru că această poezie este expresia unei neîmpliniri existențiale în imediat. Ea este expresia unui exil în cotidian, perceput întotdeauna ca fiind prea mărunt, prea agresiv, prea meschin. Totul apare aşa, deoarece este măsurat cu o altă măsură - *cea dreaptă*, desigur – care nu vine de aici, ci din lumea la care eul scriitoarei aspiră.

Formula sufletească a poeziei Gabrielei Marieta Secu e aşadar surprinzător de simplă. E nevoie să crezi - aşa cum face poeta - că lumea nu este doar asta, şi mai ales *nu asta*. Într-unul dintre poeme, ideea unei căderi din paradis este enunțată de altfel în mod explicit. Să nu o luăm ca pe o „figură de stil". Poezia Gabrielei Secu păstrează amintirea confuză a unei alte lumi - confuză, spun eu, pentru că nu pot despărți în scrisul ei

iluzia de certitudinea experimentării. Singurul lucru cert este aspirația către acea lume.

Povestea e deci veche - de când există poezia: atâta suferință, sarcasm şi intransigență morală câte se văd în poezia Gabrielei Marieta Secu, vin din credința în ideal. Sub acest unghi, nimic nou. Dar nu ceva nou are nevoie Gabriela Marieta Secu să comunice. Tot ceea ce este mai valoros în piesele ei stă în autenticitatea sufletească masivă pe care o transmit textele ei. Dacă i se întâmplă să scrie *mult* - aşa cum cu un umor (bineînțeles amar) o spune dincolo de marginile textelor ei - este pentru că *substanța* trăirii nu s-a epuizat. Dacă i se întâmplă să scrie *de mult* (ceea ce ştiu că este iarăşi adevărat) este pentru că are nevoie de poezie ca să poată să traverseze zi de zi imediatul ce i-a fost dat.

Aceste rânduri nu sunt bineînțeles... un „referat" la volumul în manuscris pe care Gabriela Marieta Secu îl pregăteşte pentru tipar. Le-am scris cu gândul de a tălmăci ce (cred şi înțeleg că) se află în spatele unei poezii dense, greu de suportat, de multe ori prin clamarea dezamăgirii.

Recomand aşadar cu multă căldură ca acest volum de poezii să fie publicat de Editura Academiei Navale din Constanța. Nu este doar un volum de poezii. Este un volum de autentică Poezie.

Prof. univ. dr. Emil Ionescu
Facultatea de Litere
Universitatea din Bucureşti

Editura Academiei Navale din Constanța își poate spori cu folos portofoliul şi valoarea operelor realizate sub auspiciile ei cu acest volum de poezii semnat Gabriela Marieta Secu. Poetă adevărată, din categoria celor care găsesc cu uşurință cuvintului sensuri şi forme artistice, care pot să pună cursiv ideile în învelişuri poetice, rezervată în a se prezenta publicului, gestând îndelung fiecare metaforă care ascunde un gând, un sentiment sau o stare.

Poeta explorează în registre stilistice de caracter sentimentele eternei iubiri, se ceartă şi se împacă cu lumea după severe rechizitorii atemporale. Ai putea crede că filonul dragostei ei trece neapărat prin filiera raționalului dacă nu ar exploda pe alocuri prea plinul unui suflet curat, supus însă caznelor îndoielilor, dar adevărat.

Gabriela Marieta Secu îndrăzneşte acum să se arate lumii într-o inspirată operă lirică anunțată cu severă circumstanță ca *„A doua inimă de buzunar”*.

O propun cu toată convingerea Editurii Academiei Navale Constanța spre a fi tipărită.

Conf. univ. dr. ***Aurelia Lăpuşan,***
Universitatea „Ovidius”
membru al
Uniunii Scriitorilor din România, filiala Dobrogea

În buzunarul inimii sale, Gabriela Secu a adunat iubire, multă iubire şi prea plinul îl revarsă cu sensibilitate, cu har şi cu dragoste de oameni, către noi, semenii de rând. „Vinovată” de prea multă iubire, poeta îşi ignoră muza „ajunsă din greşeală / între femei…” Ea se caută pe sine cu înfigurare în însingurare, fiind cel mai adesea copleşită de tot ce o înconjoară. Ne-am întrebat de ce cartea *A doua inimă de buzunar*, vede lumina tiparului la editura unei instituții de învățământ superior, deoarece lecția de iubire oferită de doamna Gabriela Secu este una onestă, sinceră, unică şi totuşi repetabilă.

Este cartea de pe noptieră la care revi, în ceas târziu, luând-o părtaşă la propriile-ți trăiri, sensibilități.

Este cartea pe care o oferi cu drag prietenilor şi o recomanzi iubitorilor de poezie.

Mariana Păvăloiu

În loc de introducere

Ies în lume cu al doilea volum de versuri. Sunt o ființă căreia, uneori solitudinea îi este necesară, pentru a fi solidară cu semenii în mijlocul cărora trăieşte. În versurile mele n-am făcut altceva decât să verbalizez sentimente. Sentimente ale unor clipe trăite cu mare intensitate - de mine şi de alții.

Cred că Poezia este locul comun unde lacrima se ostoieşte înspre zâmbet.

Cred în poezeie ca într-un act terapeutic afectiv.

Cred cu tărie că fără sentimente conştientizate, lumea materială cronicizată într-un fel asentimentalism amorf - opac s-ar prăbuşi iremediabil…

Gabriela Marieta Secu

MAREA PENTRU TINE

Privirea ta
Ancorată de-un zâmbet
Îmi aminteşte de marea
Pe care o iubeam amândoi...
Vezi, verbele mele sunt,
Atunci când vorbesc despre tine,
Duse de pescăruşi
Dincolo de ultimul orizont...

Marea şi tu
O iubire
De dincoace...

Eu cu toate valurile
şi aşteptările mele nedefinite...

NU APRINDE LUMINA

Nu aprinde lumina
Rămâi încă vis
Aproape de vina
Fructului interzis...

Rămâi miez de clipă
În sufletul meu
Să-ți fiu poate aripă
De atunci, de mereu...

Să-ți fie de mine

Copac fără rod
Să-mi fie de tine
Frunzar şi prăpăd...

Nu aprinde lumina
Nu aprinde nimic
Ne bântuie vina
De scrum şi de frig...

POATE AI TRECUT GRANIȚELE

Poate ai trecut graniţele
Infinitului
Sau poate te-ai întors
În povestea pe care
Ai fi vrut s-o trăieşti...
Şi nu vreau veşti prăpăstioase
De pe culmile munţilor
Vreau să fi nemuritorul
Clipelor mele de lumină
Nemuritorul din preajma
Beznelor fără hotar...

Poate te-a lovit uitarea aia
În care nici nu apucasem să mă nasc...
Poate îmi fac griji de pomană
Şi tu rezolvi liniştit
Ecuaţia ultimei necunoscute...

NU MĂ MAI FAC

Nu mă mai fac
odată mare
de dragoste
să te iubesc
în ochii tăi
de întrebare
răspuns şoptit
să mă topesc...

Nu mă mai fac
odată mică
cât un sărut
străpuns de vis
de patimă
şi de risipă
în labirintul
interzis...

TE IUBESC, ŞI?

Te iubesc,
şi?!
crezi că sentimentul acesta
îţi poate dărui aripi,
fericire, sau atingerea
visului de neatins?

Nici măcar părerile de rău
nu pot umple
nebunia pe care n-o duc
niciodată
la psihiatru...

Te iubesc,
şi?!
Ce să faci tu cu povara
focului meu...
Lasă-mă
dincolo de toate tăcerile
nu-ţi cere dreptul la nefericire
pe acesta nu vreau să-l împart...

Te iubesc,
şi?!

SETEA

Dacă nu simţi
aroma
sufletului meu
nu te mai strădui
să ţii apa în pumn...

Potoleşte-ţi setea
şi pleacă..
Oricum,
eu din lacrimi
m-adun...

CLIPA HAŞ

Încerc să mi te reconstitui
aproape tridimensional
şi te adun de pretutindeni
din spaţiul-timp sentimental

şi nu ştiu cum
şi nu ştiu unde
doar zâmbet
parcă îmi apari...

Privesc
pierduta noastră gară
cu trenul azi
particular
şi parcă-mi ies
dintr-o poveste
şi intru
singură în gheţar...

Apare în mâna mea o floare
garoafă de mărgăritar
plecarea ta
pe-o altă cale
şi eu pe-un rug
plângând amar...

Şi doar pustiu
şi vămi de gheaţă
prin orizontul interzis
şi eu, străină
în colţ de viaţă
pe margini şi-n mijloc de vis...
Şi apoi păduri
şi-o mănăstire
cu interdicţii făr' sens
pentru o singură iubire
de clipă haş
în univers...

Şi peste toate
Tu
Aproape
zâmbind
cu ochii plini de rouă
îmi spui că am trecut de noapte
şi lumea nu e ruptă în două...

PREŢ DE O CAFEA

Preţ de-o cafea
şi de-o ţigară
mai stau cu tine
vis în gând
şi apoi m-arunc
din mine afară
lăsându-mi sufletul
pe rug...
Şi nu ştiu
clipa lângă tine
în ce miracol
te-a cuprins
şi alerg
prin depărtări
haine
cu un dor abstract
şi interzis...
M-adun spre seară
de pe drum
şi iar fac ordine
în cuvinte
şi ca un abur
ca un fum

răsai în mintea mea
cuminte...
Şi taci
să nu cumva să piară
imaginarul pas în doi
şi aduni în ochi
iarnă şi vară
şi apoi mă plângi
de toamnă în ploi...

LOCUIM FIECARE ÎNTR-O ALTĂ POVESTE

Dragul meu, noi
Nu locuim în aceeaşi poveste,
Alungă cât mai ai timp
Amăgirile...

Pragmatic
Priveşte
La spațiul rămas fără clipe...
Mulțumeşte-te cu:
"n-a fost să fie"
dincolo de iubirea
tăinuită adânc...
Nimeni nu e vinovat
în povestea noastră
de dragoste imposibilă
de prezentul ce n-a apucat
să ne ajungă..
Pentru o clipă de fericire
n-am vrut să împart
nefericiri altora...

Să mă ierți
dacă poți
de iubire…
Îmblânzeşte-ți
paşii hoinari
locuim fiecare
într-o altă poveste
locuim
într-un alt calendar...

IREPETABIL

Irepetabil... ireal... imposibil...

În noaptea asta
nici nu există depărtările
nici timpul
şi nici tăcerea aia vinovată...
Suntem doar noi
în fața telefonului
ce nu are sunete
şi nici curaj
să ne facă pe amândoi
o singură lacrimă...
Îmi răsucesc o şuviță de păr
gustându-ți amintirea
cuvintele nu pot umple
ochii înfometați ai iubirii...
Am rădăcinile cu muguri de aripi
în toamna culorilor parfumate
şi totul
rămâne:

irepetabil... ireal... imposibil...

NU-MI DUC

Nu-mi duc
Cuvintele în târg
Si mai ales,
Nu-mi vând
Visele
In amurg...

Nu-mi pierd
In azi
Ziua de ieri
Când dinspre viitor
Îmi curg
Păreri...

Atemporal
Iubirea
Mă rescrie
La ţărmul clipei
Prag de nebunie...

DE CE M-AŞ FACE VIS ?

Am înţeles,
Prin Univers
Sunt umbra
Răsăritului pierdut
Într-un apus
De început ...

De ce mi-aş face
Vise de aripă ?

De ce m-aş face
A frunzelor risipă
Când vara mea
De secetă fierbinte
De-un curcubeu rotat
Nu-şi mai aduce aminte?

De ce să bat cu gândul
În orişicare poartă,
Când iată,
Câinii timpului
Mă latră
De parcă
Lumea în lanţuri ferecată
Ar fi zidită
Într-o cruce de piatră?

Rămân
O lacrimă în izvor
În depărtarea toamnei care
Îngemăna-va iar văzduh şi zbor
Cu-o margine de răzvrătită
Mare ...

Iar mint
Că-mi vine bine
Disperarea,
Singurătăţii geamănă în val,
Dar toată lumea asta
Fără tine
Oricât de plină
Îmi e aproape
Searbădă în coşmar ...

GALOP ...

Fii fără grijă,
Lasă-i să spună
Prin lume ce vor ...
Câinii când latră
Caii nu mor ...

Eu voi rămâne
Timp în galop
Într-o risipă
De scrum şi foc ...

Poate-i cuminte
Al meu noroc
Printre cuvinte
Găsindu-şi loc,
Chiar dacă mut
Glasul tăcerii
În ochi ascunde
Înțelepciunea
"Marelui Orb " ...

NEÎNCREDEREA

Neîncrederea ta
Iluziile tale
Datul de suflet
Diamant
Unora ce poartă
Ca bijuterie
Ciobul de sticlă
Te-a adus
Pe buza deznădejdilor...

Nu fii copil
Iubirea de iubire
Nu se mai poartă
Scara valorilor
Urcă în jos
Implozia
Neamurilor
Este deja confirmată...

Deşteptarea
Aceea cuminte,
Doarme barbar
De mai bine
De două mii de ani...

DRUM BUN ...

Vezi, ți-am promis
Să revin
Puțin.
Cunosc
Nepăsarea
Ce m-a tot aşteptat ...

Tu te-ai găsit în cuvintele mele
Scrise de mine
Special pentru tine...
Şi-ai înțeles
Că nu orice vers
Ți se cuvine...
E bine!
Nu-ți fie teamă,

N-am venit să rămân,
Am venit doar să-ți spun
Şi ție şi mie
A viață :
Drum bun !

ZBOARĂ !

Şi lasă marginea orizontului,
Zboară!
Uită, cât de rece
Ți-a fost lângă mine
Tomnateca vară ...
Te-ai vindecat,
Nu mai ai de ce sta
Cu aripi cumințI
În palma mea ...
Zboară!
În curând se mistuie toamna,
Şi drumul ți-e lung ...
Voi rămâne eu să îmblânzesc
Ultima iarnă ...
Nu plâng ...

Gata, noaptea a spart într-un colț orizontul,
Soarele îți va fi călăuză,
Zboară!
Uite, caisul îşi leapădă
Ultima frunză ...
Întoarce-te cântec de vrei
Cu înfloririle din primăvară,
Nu te mai uita cu atâta tristețe
În oglinda ochilor mei ...

Zboară!
Zboară, pasăre de iubire a sufletului meu ,
Vine prăpădul,
Nu-i loc pentru tine
Aici rămân eu...

NUMAI VÂNTUL ...

Cum de îndrăzneşti
Femeie uşoară ca fulgul,
Să vii să mă înfrunți
Pe mine - Bărbatul
Eu care sunt:
Greul pământului?!

Fulgul de nea
Şi-a văzut de cădere
N-a vrut să rămână
Mai mult de-o părere ...

Şi el,
Greul pământului
A rămas
Fără răspuns…
În iarna grea, numai vântul,
Fluierând a pustiu
Aiurea s-a dus
Ținând fulgul strâns
În inima sa…

JOC ...

Acum
Orbecăind
Prin aer
Şi fum
Am de trecut
Prin apă
Prin foc
Şi prin lut
Fiindcă, orice ar fi
Am de ajuns
În sfârşit
Şi la acel
Uitat început ...

CONFUZIE

Mâini de ceaţă
Pe aripi de vise simt...
Noaptea îmi este dimineaţă
În spaţiul meu
Văduv de timp ...

Izolarea mea-i cetate ...
Unde paşii tăi n-ajung
Şi-al meu zbor
Retezat de oglinzi sparte
Frânge doar
Umbre arse - îngemănate
Ce între lumi de vis şi doruri
În pustiuri se ascund.

VINO IAR

Vino iar,
În povestea mea albastră
Ca un drum
De viață plin
Și deschide-mi o fereastră
De iubire dulce chin ...

Nu-mi lăsa doar disperarea
Ca o secetă în privire ...
Vino și ascultă marea
Pe-al meu țărm de nemurire ...

Vino iar, să facem pace
În furtuna ce-am iscat
Când pe gheață ca pe ace
Dragostea ne-am sfărâmat .

Vino iar, să-mi fii lumină,
Să-ți fiu margine de vis
Vino liniște senină
Să te mântui de abis ...

ÎN PAS DE ZBOR ...

Mi-e frig
Până dincolo de viitor ...
De-o veșnicie mersul mă doare
Și-mi tot zdrobesc
Aripile în zbor ...

Prea multe răspunsuri
Nu întâlnesc

Niciodată acele întrebări
Prin pustiile gări
Pe unde
Nici trenuri nu trec
Şi nici nu mai sunt trecători visători ...
Doamne,
Unde mi-e nepăsarea,
Mirarea
Din copilărie
Când a mea
Îmi părea toată zarea?
Doamne,
Unde mă duc toate treptele,
Toate apele
Sfărâmând a nisip
Toate pietrele?
Am ajuns o nelinişte solidară
Cu toate durerile altora,
Încât nici nu mai simt
Cât de adânc
Zace în mine
Ruginitul cuțit ...

NEÎNDUPLECAT SENIN

Neînduplecat senin
N-am nici o vină
Că sunt o ființă
Fericită în lumină...
Că nu pot respira nici o înnorare
Că-n zborul meu cu aripi de visare
E bucuria razelor de soare.
Neînduplecat senin,

Culoare albastră
Mă iartă în iubire
De a norilor fereastră ...

DIN VISE...

Fiindcă m-ai prins
Făcându-mi de cap
Culegând stele cu mâna,
Văd că îmi ceri
Din adâncul vrăjitului lac
Să-ți aduc pe-o tavă de aur
Până la urmă
Şi Luna ...
Ei bine,
Ceea ce în vis
Mi-e permis
A joacă nebună
Voi traduce
În maşina de scris
Ca să vezi
Că nu-mi este teamă
De nici-o furtună ...

LA FÂNTÂNĂ ...

E adânc
Gândul ajuns fântână
În răscrucea
Însetatelor drumuri,
Acolo unde,
Arşița
Însetată şi ea

Face popas
Şi bea
Lacrima izvorului
Lăsându-se dorului
Cuminte
Fierbinte
La umbra
De sub aripa zborului ...

ATUNCI ŞI ACUM

Marea parcă
A înnebunit,
Se aruncă peste stânci
La a vântului poruncă
Şi atunci
N-are cum
Să-şi facă drum
Până la acest
Acum ...

Doar cu gândul
Mă mai duc
Depărtarea
S-o înfrunt,
Răscolind în vis
Trecutul
Prin prezentul meu
Năuc ...

TIMP ŞI SPAȚIU ...

Ştiu aproape toate clipele
Ce şi-au frânt aripile
Pentru a fi:
Fire de iarbă,
Muguri de floare,
Uneori zâmbete,
Alteori disperare
De lacrimi amare.

Nu ştiu
Ce s-ar face bietul spațiu
Dacă veşnicia
Nu s-ar opri din când în când
Să învețe şederea
În paşi pe pământ ...

TEMNIȚA DE LUT ...

Doamne, de ce mă strâng
Toate durerile lumii de gât?
M-ai adunat de peste tot,
De peste tot de unde-ai vrut
Şi m-ai făcut
Până la urmă, tot din lut ...
Atâta doar, că mi-ai suflat suflare
Din toate înfloririle de primăveri,
Că mi-ai umplut căuşul firii cu păreri,
Făcându-mă să trec uşor printre dureri,
Îngenunchind de parcă aş fi dus poveri
Spre umiliții lumii ce tot cer
O clipă de lumină şi văzduh
Din ochii mei,

Ce-n ochii lor de disperare plâng ...
Doamne, de ce mi-e aerul încins,
De ce nu pot decât în vis
Să mă întorc în paradis ?

Mă ard cuvintele în gând
Şi nu mai pot de loc să plâng...
Îndură-te, şi curge-mă,
A lacrimă în cuvânt
Să nu mai simt
Ce crunt mă strânge
Povara temniței de lut ...

Poezie scrisă după ce am citit volumul "Solemnitățile umiliților" scris de domnul Ion Țugui.

SUNET, CULOARE ŞI CIFRE…

Ai, hai
De-o amintire în care mă iubeai
Să ne aruncăm în Rai
Să ne iubim din nou
Tu strigăt,
Eu ecou…
În sunet şi-n culoare
Cristal octogonal
Purificați în mare
Să răsărim din val…

Să-mi fii în miez de clipă
Lumină, curcubeu
Să-ți fiu în zbor aripă
Cuvânt şi Dumnezeu…

Apoi lângă fântână
De arşiță răpuşi
Să ne lăsăm sub Lună
De vraja nopții duşi…

Ai hai
În cântec să mă dai
Ca abur stins de rouă
Înaltei cifre - nouă…

Mă poți uita apoi
Când iarăşi cifra doi
Alunecând spre trei
Va înflori în iubire
Sub stele flori de tei…
Ai hai
Până va fi să fie
În urma mea
Furtună
Să mergem împreună
Oriunde se adună
Solară hora-n noapte
Alunecând în visul
Culorii cifrei şapte.

A DOUA INIMĂ DE BUZUNAR

A doua inimă de buzunar,
A cincea roată la căruță
O vâlvătaie în gheţar
Şi-un tigru, ca o pisicuță ....

A DOUA INIMĂ DE BUZUNAR

(variantă)

A doua inimă de buzunar
A cincea roată la căruță
De secetă un lăcrimar
Şi peste val o săniuță.

Şi peste toate o mănăstire
Eu însămi cheie de bordel
O târfă fără de simțire
Zvârlită aprigului ger.

Că m-a plesnit
Nevinovată
Cu biciul, peste ochi
Nu-i pasă...
Însângerată, alungată,
Şi negăsindu-mă acasă
Întreabă, nici nu ştiu pe cine
De ce-am plecat aiurea în lume
Sătulă de atâta bine ....

COLIND …

Lerui Ler
Sparg cu ochii
Vămi de ger ...
Lerui Ler
Un zâmbet cer
Printre gratiile de fier
Celor duşi
Spre nicăieri ...

ERAM LUMINĂ …

Îți e ruşine, ți-a mai fost şi jale
În catedrala florilor de crini …
Că-n umbra clipei ți-am ieşit în cale
Purtându-ți visul peste mărăcini …

Nu ai puterea tu, de-a smulge rădăcina
Simțirii mele
Faptului că sunt
Lumina nopții, dincolo de stele
Cuminte zare, bob mărunt de lut …

Nu în mine ai ucis iubirea
Ce-ți potopise piscurile adânci
În hora nopții nu doar amăgirea
Îți mângâia visarea
Cerându-ți să nu plângi …

CUMPĂNA ANILOR

Şi-ntre poveşti
Tot depărtare te numeşti
Însingurarea mea
De drum tăcut
În noapte mi-eşti
Pierdut hotar
Între sfârşit şi început.

Şampanie într-un pahar
Zădărnicie de cristal

Fântână înghețată adânc
Lumină în noapte să te plâng
De sete dusă între zăpezi
Să nu m-auzi, să nu mă vezi
Pierdută între stele verzi
Atât de zgomotos tăcând ...

SE ZBATE MAREA

Se zbate marea tristă în val
Străină
Ca un cânt barbar ...
În noapte sufletu-mi hoinar
Prin vise, fără calendar
Va împietri într-un gheţar
Din rătăciri
În felinar ...

Cetatea nu va şti nicicând
Că în Lumina aceia sunt
Corăbiei ce eşti pe val
În aşteptare felinar ...
Nici tu ajuns n-ai să înțelegi
Cine-o să - ți spună luminând
Bine-ai sosit, să nu mai pleci
În nopți pustii şi-n zile reci ...

ŞI CUI ÎI PASĂ?

Ninge iubite, a răzvrătire ninge ...
Marea se sparge ca o oglindă în val
Doar amintirea ta mă mai atinge
Zâmbesc pustiu, sub vântul
Înverşunat, amar ...

Ninge iubite,
Sarea nu ne lasă
Într-un iglu fierbinte
Să ne facem casă.

NU-I LOC

Nu-i loc
În lumea ta de foc
Pentru al luminii joc ...

Târziu
În dorul meu pustiu
Cenuşă am să-ți fiu.

Înalt
Simt stelele cum ard
În mine, şi-i păcat ...

Încerc
De lacrimă să trec
Da-n secetă mă înec ...

Nisip
Într-o clepsidră țip

Şi tu n-auzi nimic ...

Cuminte
Dor haihui
Să nu spui nimănui
Că-s umbra focului ...

ÎMI IAU ARIPILE …

Îmi iau aripile şi zborul
Văzduhului mă împrumut
Păstrează în lacrimă izvorul
Din stâncă sufletul mi-l smulg ...

Mă haiducesc de acum, iubite,
Prin vămi de foc voi trece iar
Cu liniştea unor cuvinte
Tăcute adânc, şoptite rar ...

Păstrează dacă vrei culoarea
Clipei în doi, ca pe-un păcat
Eu plec, îţi las de vrei, şi marea
Popas adânc de rai şi iad ...

Îmi iau aripile şi zborul
Mă întorc în lumea altui timp
Cuminte în lacrimă izvorul
Va sfărma stânca în nisip ...

POARTA SPRE FERICIRE

Născută am fost pe-un țărm de fericire
Atemporală clipă de iubire
Lăsându-mi visul
Ca nemărginire
Printre tristeți
Zâmbind de fericire ...

Îmi e senină calea ce-am ales
În suflet port aroma unui vers
Lumina unui dor de neînțeles
A unui foc născut printre zăpezi ...

FOCUL POEZIEI

Zadarnic zace în lanțuri Prometeu
În focul poeziei sunt şi eu
Aripă de văzduh neînceput
Culoare, Dumnezeu
Într-un cuvânt ...

PĂGÂNĂ...

Păgână
Liniştea la poartă
Urla
Cât o țineau plămânii
Că nu ştiu unde
Ar fi ajuns pribeagă
Iubirea mea
În ceasul deşertăciunii.

Ce linişte obraznică,
Geroasă
Să vină
Şi să urle la fântână
Că nu ştiu unde
În praznic de lumină
Ar fi murit
Trădată şi străină
Noaptea înstelată
Trăsnită de stricnină.
Zăpada mult înaltă
Nu mă lasă
Să-mi ies din fire
Sau să ies din casă.
Gândindu-mă mai bine
Nici nu-mi pasă
Că liniştea, acum gălăgioasă
Spune orice
Doar s-o primesc în casă.

RIDICOL?!!

Ridicol
Lângă poezie?
Otravă
În lacrima şi-n dor?
Sfială,
Prag de nebunie
Să fiu şi eu
Şi-al tău amor?

Ce toamnă
În clipele confuze,

Şi ce abis ai înălţat
Printre aceste lacrimi frunze
La margini de zăpezi ce ard
Poemul
Trist al unei muze
Ce nici măcar n-a existat...

NU MAI AM ARIPI

Nu mai am aripi
Devenită zbor
După cum spui
Sunt prag de nebunie
Sfârşitul lacrimii
Fior,
Ridicolă
În cetatea Poeziei...
Şi ce-ar mai fi
După sfârşit
Să înceapă
Când umbră sunt
Fără stăpân
Şi-n mare
Nu mai este apă?
Şi funia
N-are săpun !

UN VEAC...

Un veac
De ochii tăi bolnavă
Ca prin văzduh
Am alergat
Şi n-am ştiut
Că-ţi sunt otravă
Şi n-ai ştiut cât mi-eşti de drag...

O veşnicie sfărâmată
Ca o oglindă de cristal
În care amândoi
Odată
Goană eram
Pe acelaşi cal...
Acum, străini
Intrăm în iarnă
Aproape orbi
Răniţi de vis
Lăsând zăpezi să se aştearnă
Peste-un poem
Ce nu l-am scris...

NU MĂ DA CULORILOR

Nu mă da culorilor flămânde
Nu mă pierde în margine
De zbor
Nu mă da întrebării
Ce-ţi răspunde
Cu tăcerile
Îngheţatului izvor...

Nu mă da frunzarelor
Arzânde
Nu mă da cenuşii
Prin răscruci
Fiindcă
Te va prinde însingurarea
Orişiunde cale ai să apuci...

Lasă-mă
În colţ de amintire
Clipă de răspuns
Cuvânt de dor
Şi acolo în ceas de fericire
Voi zâmbi
Şi atunci când
Dincolo de vise
Răstignit vei vrea
Să mă omori...

DE N-AŞ FI FOST

De n-aş fi fost
Vioara
Iubirii
În a ta mână
Ar fi plâns trandafirii
Cei roşii
O săptămână.
Apoi sub clar de lună
Şi-n flacăra privirii
Te-ai fi sfârşit de sete
Pe buză de fântână

De n-aş fi fost vioara
Iubirii,
În a ta mână...

CE TOAMNĂ AM FI LĂSAT...

Ce toamnă am fi lăsat,
Iubite,
În dragostea fără păcat
De-ai fi înțeles
Că între cuvinte
Chiar Dumnezeu
Ne-a aşezat
Albastru foc
Rece - cuminte
Adânc văzduh
Fierbinte vad ....

DE CE NU VĂD?

De ce mai plâng
Cuvintele
În prag
Când setea mi-e adâncă
De a cădea înalt?

De ce doar din iubire
Alerg la tine în vis
Când poarta ta de suflet
În nas tu mi-ai închis?

De ce nu văd

Pe ţărmul
Răspunsului uitat
Ultima întrebare
Atinsă de păcat?!

VEI SPUNE...

Ea mă iubea...
Ea este vinovată
De tot acest abis în care urc,
Ea a plecat
Şi oglinda fermecată
În urma ei
Ca un nebun am spart...
Ea m-a iubit...
Vei spune
Azi tăcerii...
Eu împietrit
N-aveam cărări sub paşi
Ea m-a iubit...
Vei spune depărtării
Şi nepăsării oarbe
Prin oraş...
Ea m-a iubit
Cu Soarele şi Luna
Eu n-aveam timp
Nici spaţiu,
Eram prins
De noapte,
Eu sleiam fântâna
Prezentului
De dincoace de vis...
Ea m-a iubit,

Eu nu cunosc iubirea...
Himerelor
Nu m-am lăsat nicicând...
Ea m-a iubit...
Ea mi-a rănit privirea
Şi sufletul adânc mi-a răscolit...
Ea m-a iubit
Vina îi aparţine...
Şi nu înţeleg
De ce nu pot s-o uit,
De ce, azi dusă,
Parcă lângă mine
În ochi o simt
Cu ochii ei plângând ...

FOC

De câte ori aud de tine
Se sparge în ochii mei
Un val de lacrimi
Şi-n văzduhul ce mă înghite
Alunec umbră şi tresar...

Şi nu mai sunt nici poezie
Nici amintire
Nici parfum
Mă simt un strop de nebunie
Răspântie
Ca foc pe drum...

EA MĂ IUBEA...

Ea mă iubea,
Ea mi-a ieşit în cale...
Eu nici măcar
N-am vrut să o privesc...
Ea a trecut
Prin mine ca prin jale
Lăsându-mă străin
În ceas dumnezeiesc...

Ea mă iubea
Şi n-avea nici o scuză
Că florile înfloreau sub paşii ei...
Ea mă iubea
Era numai o muză
Ajunsă din greşeală
Între femei...

Ea mă iubea
Ca o lumină lină,
Ea cobora văzduhul
Ca-n adânc
Ea mă iubea,
Ea poartă întreaga vină
De-a mă simți departe
În ochii ei că plâng...

Ea mă iubea
Repet cu disperare
Aş fi putut s-o țin
De aş fi vrut
Când a plecat
Cerându-şi trist iertare

Că neiubită fiind
Nicicând nu am s-o uit...

ÎNNEBUNESC

Înnebunesc
Pe țărmul fără mare,
Înnebunesc
În munții fără cer...
Înnebunesc
De atâta depărtare
Alunecând haotic
Doar printre ploi şi ger ...

A CÂTA TOAMNĂ?

A câta toamnă
A venit, iubite,
De când te-ai dus
Clipă să fii
Poftă de drum,
Praf sub copite
De cai albaştri - rozalii?
A câta noapte
O fi oare
De când la margine de abis
Nu ți-am mai scris
Nici o scrisoare
Şi nu mi-ai mai venit în vis?
A câta ploaie
Stă să plângă
În frunze galben-ruginii

A câta jale
O să ne ajungă
În zăpezile
Ce-or înveli
Ca o uitare
Rece adâncă
A vindecării rece zi...

DE-AI FI TĂCUT...

Măcar de-ai fi tăcut,
De n-ai fi pus
Cuvântul tău
În răstignirea
Acestui neam ajuns
Un fel de emigrant
La el în vatră
Înnebunit
De câinii înfometați
Ai Babilonului ce latră
Atlantic
Într-o Atlantidă
Înecată ....

RĂZVRĂTIREA IUBIRII

La temniță
Duceți astăzi iubirea,
Ghimpată
Mâhnirea
Mi-a luat foc,
Câineşte

Mi-ați muşcat privirea
Bolovăneşte
Mi-ați intrat în ochi.
Ajungă-vă,
Minciuna,
Frigul,
Setea!
Fântâna vieții
Mi-o ridic, vă las
Pustiului
În labirintul ceții
De secetă
Vă fie foamea-n glas!
Ajungă-vă!
Am rădăcina în cer
N-aveți putere
Să-mi zidiți văzduhul!
Păstrați-vă la gât
Drugii de fier,
Cătuşele
Vă împodobească râtul
Cu Dumnezeu alături,
De înlănțuirea voastră
Mă slobod,
Nu mă tem!

NU-ȚI FIE TEAMĂ

Nu-ți fie teamă,
Nu-mi reneg iubirea,
Fără iubire
Eu însămi n-aş mai fi
Nici pentru mine

Țărm de fericire
Nici răsărit de clipă în zori de zi...

M-am străduit
În trepte adânci de mare
Inima piatră să mi-o încălzesc
Am învățat văzduhul
Gândul să-mi măsoare
Şi-am înțeles
Cu greu ce înseamnă să iubesc...

PARCĂ S-AU DUS...

Cuvintele,
Iubite,
Păsări călătoare
Parcă s-au dus
Ştiind că vine iarna
Înstrăinării noastre,
Când printre geruri aspre
Tăceri lăsăm să zboare
Înspre ultimul apus...
Cuvintele,
Iubite,
Rătăcite poate
În verile iubirilor haihui
Tăcute azi
În poartă nu-mi vor bate
Am început să fiu a nimănui . ...
Cuvintele,
Iubite,
N-au să ajungă
La nici o primăvară

Înapoi,
Deja e toamnă
Şi-or să plângă
Doar ploile
În copacii trişti şi goi. ...
Cuvintele,
Iubite,
Oarbe toate
Au amuțit
La margine de ziuă
Când uşa ai trântit
Spunând: Adio.
Cuvintele,
Iubite,
Au murit,
Zdrobite în zbor
Şi-n spațiu fără timp…

CE FACI ACUM ?

Ce faci acum
Când noaptea nu mă ştie
Când ziua de iubirea mea
Ți-e goală?

Ce faci acum
Şi care poezie
Ți se mai spune
Parcă din greşeală?

Ce faci acum
În prag de veşnicie
Când clipa

Ca o frunză
Îți pare că te înşeală?

Ce faci acum?
Ce vezi pe a ta fereastră
Când paşii mei
De loc nu îi auzi?

Ce faci acum
Cu a ta privire albastră
Şi mai ales
De ce ți-s ochii uzi?

Ce faci acum,
Ce fel e acest bine
În care eu nu mai exist de loc?

Ce faci acum,
Te întreb tot eu pe tine
Deşi te aud la uşă
Ca poftă de alt drum?!

HAI SĂ-ȚI DAU

Hai să-ți dau
Un strop de apă,
Hai să-ți spun cât te iubesc,
Hai să-ți las
Iubirea întreagă
Fiindcă tot înnebunesc
Şi aşa cu mintea dusă
Am să uit
Că sunt doar muză

Ce între doruri îmi doresc
Să-mi găsesc numai o scuză
De-a face ce gândesc...

DEGEABA-S

Fără mal
Degeaba-s val
Fără ţărm
Nu pot să dorm
Fără dor
Nu pot să zbor...
Fără tine în al meu gând
Nu pot spune un cuvânt.

PAŞI RĂPUŞI

De clipa mea
Dezbracă-te
Aruncă
Pustiului
A ta privire oarbă
În care stau
Doar stele să ardă
Aripile acelor
Paşi răpuşi
În labirintul
Fără pescăruşi
Şi fără marea
Ce-ar fi vrut să fie
În ochii tăi
O lacrimă târzie...

PE MUCHIE DE LACRIMĂ...

Jumătate grea
Jumătate uşoară
Suflet de stea
În ţărână barbară...

Răzvrătire supusă
Rădăcinii adânci
Lăcrimare ascunsă
Undeva între stânci...

Şi o asprime în blândeţea
Veşniciei din clipă
De urât frumuseţea
Adunată-n risipă
Se va sparge de-o şoaptă
În tăcerea ce ţipă ...

PREA ÎNFLORITĂ

La mine în prag
Durere să n-ajungi
Prea înflorită
Lacrima s-a stins
De seceta
Acelor drumuri lungi
La margini
De întrebări fără răspuns...

ŞI UITĂ-MĂ....

Şi uită-mă
Învăluită-n ceață.
Poveştile în veşti
S-au risipit.
Fierbinte clipa
Între noi îngheață.
Cu aşteptarea
În van
Am obosit.

SĂ FIE MAREA...

Să fie marea
Ultima oglindă
A unui țipăt
De sfârşit de vară
A unui cântec ars
Pe strune de chitară,
A unui dor răpus
Pe-un țărm păgân
De liniştea prea lungă
În asfințit de drum ?!

DECEMBRIE

Poate mi-a furat ploaia lacrimile,
Poate plânge ea pragul de gheață,
Poate, ea, ploaia - e limanul
De care nu pot trece
Flacără
Albastră

Adâncă şi rece...

Dimineață
În aburi de ceață,
Lângă marea
Ieşită pe țărm
Nebună ca o nălucă
Să-mi intre în somn...

CÂNTEC ÎNGHEȚAT

Mi-a înghețat
Şi cântecul în suflet
Tăcerile mi-au înflorit
Sub ger.
Aproape cristalină
Lacrima sub pleoape
Mă arde
Drumurile-mi pier
În viscolul
Înstrăinării noastre
De vise,
De iubire
Sub un metalic cer...

ÎNVOLBURARE

Pe țărmul mării
Singură
În uitarea zilelor calde
Gerul aspru îl simt
Ca pe o învolburare

De dincolo de timp.

În rest
Sunt toate la locul lor:
Părerile de rău,
Soarele, Luna, Stelele
Şi iubirea vinovată de dor
Ce n-a vrut
Să înfrunte furtuna...

Pe tine nu te găsesc
Pe tine
Nu te mai aud
Nicăieri
Şi rătăcesc
Printre nescrisele scrisori
Din ascuțitul ochi rotund
Ca într-o amintire
De cenuşă
În care tăcere
Fir de praf
Mă ascund.

LA GRANIȚA IUBIRII

Stau în genunchi
La granița iubirii
Alungată
De înfloririle gerului tău.
Aştept privirea ta
Printre dinți strecurată
Ca o şoaptă
A chemării

Pe care n-o vei rosti
Niciodată.

UNIVERS ZDROBIT

Şi mă doare
Ca un Univers zdrobit
Pasul tău rătăcit
Dintre cântecul inimă
Şi lumescul tău infinit
Veşnic aflat
În vârf de cuţit.

ECUAȚIA VIEȚII

Tu plângi
La marginea săptămânii Sinucigaşe
Paranteză
În ecuația vieții mele
Fără adăpost
Fără steaua iubiri
Desprinsă, hoinară
Într-un interzis infinit ....

FLACĂRĂ ALBASTRĂ

Undeva
Clipa noastră prădată
Vinovată de dragoste
Risipită
În zăpadă
Ca o flacără albastră

Ne-a topit paşii
De tăcere pribeagă ....

VOM RESPIRA LUMINA

Şi mă întorc
La veşnicia sacră
Cu ochii voi sorbi
Adânc Lumina
Pământului
Acolo unde timpul
De zile arse
Pare să încapă...

SINGURĂ DE ACUM

Să ningă în noaptea asta
Mult, năprasnic
În depărtări adânci
Să mă scufund
Să uit, să uiți
Că-n infinit albastru
De dragoste
În ochii mei azi plângi.

Să ningă, să se înalțe în valuri marea
Aproape înghețată către cer
Să ningă, dragul meu
Şi-n toată zarea
Să-mi simt pe frunte
Timpul efemer...
Să ningă, dragul meu,

Să ningă într-una
Şi pe fereastră
Nu-mi mai intre Luna
Ca o nălucă în noapte
Călăuză
În dor de dor
De inimă străpunsă.

Să ningă, dragul meu,
Adânc să ningă
Ca la sfârşit de tragică poveste
Şi în văzduhul plin de îngeri
Să mă atingă
Poemul ars
În cea din urmă veste...

ALCOOL DE CAFENEA LITERARĂ

Alcool de gradul trei,
Bărbaţi, femei
Şi apoi psihanaliza
În care nişte derbedei
S-ar fi culcat cu Monalisa....

În negru vin
În roşu, în alb...
Iertaţi-mă,
Eu nu mă scald...

Sunt printre voi
Doar o greşeală,
O virgulă puţin banală
Şi doar cu apă minerală

Mă îmbăt a zbor
De lumea voastră
Când mi-e dor…

Mă tot feresc
Din calea celor ce gonesc
Spre cârciumă
Sau se întorc
Pe drumul meu
Puțind a hoit.

ÎN SCRISOARE ERAM EU...

Nici că puteai
O clipă fericirea
Întreagă dorului să-mi laşi
Când fără minte ai dat
Iubirea - Scrisorii
Unui biet postaş.

Destinatarul
Să-l ia dracu,
Poştaşul e concret
Real!
Şi dacă marea,
Dacă valul
Şi dacă-i Luna
Sus pe deal
Oricum tu nu deschizi scrisoarea
Şi cu scrisori nu mergi la Bal!
Şi, peste toate arunci şi cheia
Dulapului plin de păpuşi

Şi cauți disperat femeia
Ce-ai dat-o aseară de mâncare
În codru, lupilor flămânzi ....

ÎN CUTIA MEA POŞTALĂ

În cutia mea poştală
Frunze de departe vin,
Câte-o floare
Din greşeală...
Nu mai plec şi nu mai vin
Bucurie, întristare
Cea fost mult
Ți-a fost puțin
De iubire nu se moare
Doar te umpli cu venin…

Nici prea vie
N-aş mai spune că mă simt
Că mi-e inima pe drum
Frunze îmi bat amar în poartă
Frunze ard în mine acum ....

MÂNA MÂNGÂIERII

Mâna mângâierii
Pe autostradă
Mi s-a frânt
Sub viscol
Mi-a ars în zăpadă...
Gerul peste mine
Fir de viață ghem

Noapte de poveste
Nici nu te mai chem...
Ziuă amar pustie
La mijloc de drum
Lupii să-m sfâşie
Moartea ca de viaţă
Ce mi-a mai rămas
În zăpezi sihastre
Aspre fără glas.

HAI SĂ MURIM ALTĂDATĂ...

Hai, să murim altădată
Zăpezile
Uite, iau foc
Şi hai, să urcăm încă o treaptă
Avem iată, timp şi noroc.

Şi lumea nu are hotare
Când dragostea e la mijloc
Şi doar o banală scrisoare
Vorbeşte de foc şi noroc...

Şi hai să murim altădată
E timpul să ne mai iubim
Şi hai să urcăm încă o treaptă
Azi nu este timp să murim.

LA ȚĂRM DE DISPERARE

M-am dezbrăcat de umbre
Şi a mea iubire
Am dăruit-o clipă
Celor care
Corabia Iubirii o aşteaptă
La țărm de vis şi disperare.

Văzduhul mi-am păstrat
Doar el mă ştie
El înțelege cât pot să iubesc
Lumina ta ce îmi sfâşie
În ceas de noapte
Gândul omenesc.

ERA NEVOIE DE-O ALTERNATIVĂ

"În faza asta
Nici nu mai contează
Copii, neveste,
Toate sunt un fleac,
Necomplexată
Voi intra în frază
Ca eroină
În ultima poveste
Să-i fiu la bătrânețe
Şi dragoste şi leac...
Nici nu mai tremur
Fără de trecut
Prezent cum sunt
Pot chiar să-l şi sărut..."

Atât şoptise
“Tinerețea pură”
Ce mă iubise
Cu un fel de ură
Pentru un suc,
O sindrofie şi o prăjitură...

Ce să mai spun?!
Regina era moartă,
Corabia iubirii în derivă
Era nevoie de-o alternativă
Pe țărmul unei mări îndoliate
De dragoste, de sete şi de moarte...

Şi n-a mai nins
Pe nici un fel de casă...
Noua Regină
Roză, grațioasă
Intra în legendă
În cuvânt şi-n frază
Uitând că la sfârşit se pune punct
Pe dragoste pe vise
Fiindcă în lut
Țărâna are ultimul cuvânt.

SĂ NU MAI PLÂNGI...

Să nu mai plângi,
În dragoste şi-n viciu
Reginele
Nu urcă în brânci
Pe scara de serviciu.

NICI O UMBRĂ...

Obraznică
mi-e umbra în oglindă
doar ea iubeşte
ea e suferindă!!!

Eu sunt aici
numai un fel de martor mut
comerciant
în stare să o vând
ca pe-o păpuşă
primului venit
în schimbul unui zâmbet chinuit...

Rămâi acolo
umbră suferindă
de azi nici gând
să n-aud de oglindă!

Eu nu-s frumoasa
din cristal, cea rece,
care în zăpezi cu zânele se întrece
eu nu mă simt o stranie lumină
şi n-am în ochi lacrimi de parafină.

Trăiesc
iubesc
şi-n focul suferinţei
îmi sporesc
iubirea
ca într-un drum spre absolut
ca nu cumva atunci când plâng
să aflu că de mine m-am pierdut.

ŞI NU TAC...

Accept
Oricare notă la purtare!
În mine cifrele iau foc
Azi, când Regina Neagră, moare
Răpusă de al ei noroc.

Mobilizată în bârfă
Întreaga presă
Întreabă:
Unde, cine, cum
Ştie ceva de o prințesă
Ce-a rătăcit
Destin şi drum?
Şi fără chip
De pus la zid,
Fără greşeală
În urmărirea generală
Cum să-i apară un dosar
De condamnată
În jurnal?!

În templu alb
Neagra Regină
Ce-a vinovată fără vină
De ce să moară idiot
Pentru Nimic
Când are Tot?!

Nedreaptă e sentința dată
Lumea să tacă
Să se culce
În timp ce ea

Regina Neagră
Prin zări de fum
Adânc să urce
Nevinovată pe a ta cruce,
Iertând înalt
Nuanțele gustului alb
De cântec, vis, suflet şi dor,
De dragoste în sfios izvor
Ucisă în văzul tuturor
De zeul zeilor - Amor...

ULTIMA ÎNSINGURARE

Gustați această inimă
Mai simte
Iubirea
Ca salvare de înec
Şi nu întrebați
De ce între cuvinte
Ca umbră albastră
Printre voi alerg.

Vă este sete,
Hai, umpleți ulciorul
De apă vie
Plin îmi e izvorul...
Sunt numai Galacteea
Cea întoarsă în munte
Fără criterii fără amănunte.

De sete, sau de foame
În noaptea arsă
Poftiți la mine în suflet

Simțiți-vă acasă
Dar nu veniți
Cu dalta, toporul sau securea
Fiindcă barbar
Mi-ați tulbura pădurea
Şi în pustiu amar
V-ați rătăci aiurea...

GATA CU ÎNGERII

Gata îngeri, terminați cu plânsul
Azi mă duc oriunde, spre oricare iad
Ați avut dreptate, doar în mine însămi
Voi găsi cenuşa focului înalt.

Inima ca piatră, mi se spargă în patru
Nimeni să mă vadă, nimeni să mă ştie
Că de fericire am ajuns la dracu
Oarbă de lumină, prag de nebunie.

Gata îngeri, hai porniți ninsoarea
Golăneşte ningă, doar din doi în doi,
Hieroglific ardă, în ochii mei scrisoarea
Eu m-arunc cu timbru, în lada de gunoi.

POEZIE,

Din loc în loc
Răspântie, fântână
Zăpezi de foc
Şi mult prea multă lună.

Din treaptă în treaptă
Arşiță însetată
Din spațiu în timp
Lumină întunecată.

Din zbor în zbor
Aproape sunt cenuşă
Din dor în dor
Sunt cheie fără uşă...

Din clipă în clipă
Parcă a veşnicie
M-adun risipă
Numai poezie.

SCRISOARE DE DINCOLO

Prin vămi stelare
Drum la orizont
Corabia Iubirii
A eşuat în port
Şi-n ochii tăi de lacrimi
Privirea mea orbeşte
Ca de năprasnic foc.
Zadarnică poveste
Nu-i vreme de început
Când viitorul este
În mine doar trecut.

Şi numai drum
Şi fugă repetată
Între atunci şi acum
Şi-un Dumnezeu de piatră.

CE SĂ MAI SPER?

Ce să mai sper, ferestrele-s închise
În casa asta sunt prea multe uşi
Strivite pe covor prea multe vise
Şi prin dulap se ascund zălude
Prea multe cârpe şi păpuşi...

MI-E TEAMĂ

Prietene,
Vezi, după ce trece curiozitatea,
după ce tristeţea rămâne numai a ta,
vor începe, obraznicii,
să te acuze de lacrimă,
de potop, de secetă...
Se vor găsi numere de telefon,
ce vor suna insistent...
"Dacă se poate aş dori să cunosc
ce părere are domnul poet
despre versurile mele,
despre invenţia mea,
despre cearta
dintre mine şi soacră-mea..."

Şi al naibii călcâi, ce bine ţi l-au nimerit...
cât şi-or da coate,
că neînvinsul, imprevizibilul
care eşti, suferă, sau s-a vindecat
de una, pe care ei oricum,
nu dau doi bani!
Sau cine ştie, cu atâta valută
habar n-au dacă femeia astfel plătită
e frumoasă, deşteaptă sau slută...

Ce fel de munte îmi eşti?
Cum o să-i laşi să chicotească
pe seama sufletului tău,
pe mişeii care, dacă au avut cândva suflet
l-au pierdut,
la jocul de cărți,
la sindrofii, unde ajung ca să fie văzuți...
pozați, preamăriți, şi prezenți
cu toată biografia lor inexistentă....

Nu te pot lăsa în bătaia bârfelor
şi insultelor spuse
ordinar pe la spate,
ştiu că te doare,
doar ştii că mai simt ceea ce simți,
că durerea asta mă scoate din minți,
dar nu te pot lăsa gurilor lor
pline de bale...

Hai mai departe,
murim altădată...
Înțelege că nu mai suport boala
că jumătatea aia de inimă ce-mi bate în creier mă arde...
că, poți lua cu împrumut de la mine
jumătatea asta, care bate mai rar..
Nu-i vina mea
că Dumnezeu
te-a făcut foc
şi pe mine gheţar...

Ascultă-mă,
hai să murim altădată
Dumnezeu are treabă, nici măcar nu ne aşteaptă,

şi sfinţii sunt sfinţi
au să vadă
că încă iubim,
aşa că, e mai bine
să murim altă dată,
peste câteva veşnicii,
dar până atunci, te rog, te rog
nu uita să-mi mai scrii ...

AIUREA PAŞI

Au plecat cuvintele de la mine
Plesnite ca de bici,
De unde era să ştiu
Că aşteptai cuvintele iubirii
Şi ele nu mai veneau.

Nici acum nu mă aştepţi,
Probabil că toate cuvintele
Ce m-au gonit
S-au născut
Fiindcă
Te-am iubit
Cu asupra măsură...

Şi totuşi
Meritai să fi fericit,
Măcar tu
În povestea asta din care am chiulit
Amândoi
Noapte de noapte.

De ce ţi-ai făcut din tăcere un turn?

Şi de ce niciodată
N-ai vrut
Să îmi spui
Că m-aştepți,
Că la fântâna pustiului
Îți sunt capăt de drum?

Şi uite, cum ne-a prins ca un cleşte
Înstrăinarea
Şi marea care nu mi-a spus
Că-mi săruți buzele
Pe gura altei femei...

Puteai să-mi spui tu
Să nu mai număr stelele,
Visele... fiindcă nici nu exist...

Nu-mi mai fii trist
Nu ştiu să fac altceva decât
Să te iubesc,
Să te iert
Şi să-o iau de la capăt...

ICOANA TA...

La noapte voi pleca
Trecând prin moarte
Să îți aduc Icoana
De oriunde...
Să nu mai suferi
Focul ce te arde
Şi adună în jurul tău
Puzderie de fluturi...

La noapte plec,
Ies pe autostradă
Mă duc să răscolesc
Prin mănăstiri
Să îți aduc acasă
Icoana ce ți-e dragă
Chiar de-oi muri pe drumuri
Sau în vreun cimitir.

La noapte plec
Somnul, lasă-l să-ți vină
De orişiunde, mă întorc cu ea
Să-ți fie leac
Şi-n dragoste lumină,
Numai să taci
Să nu-i găseşti iar vină
Că-n ochii ei
Departe
Se stinge steaua mea...

NUNTĂ

La nunta mea stelară
Nu vă îngrămădiți,
Urările şi dansul
Sunt deşarte
Deschideți
Liniştiți
Această carte
Şi între cuvinte
Gând - benchetuiți.

La nunta mea stelară
Salcie sub lună
Voi fi o veşnicie
Dincolo de timp
Va curge visul lacrimă spre mare
Dar eu de mult pierdută
Într-un înalt abis
Sub valul de mireasă
Mă voi da unui vis
De noapte, de zăpadă,
De primăvară dusă
În livada de caişi...

La nunta mea stelară
Să cânte doar văzduhul
Povestea mea
Ce n-a ştiut să fie
Cuminte în nebunie,
Povestea mea de vară
Cu flori de câmp uscate
De secetă, de doruri
Închise într-o carte.

ARUNCATĂ...

Aruncată
Dincolo de orizont,
Ca amintire
Încă neatinsă
Învingătoare
De oglindă învinsă
Zadarnic m-aş întoarce
În cetatea interzisă

Pe unde dorurile mor
Ca păsările împuşcate în zbor...

Zadarnic aş pleca în poveşti
Rămân să văd
Pustiul tot
Ce mi-ai lăsat
De când iubeşti
Doar umbra mea,
Ce fără rost
S-a risipit
În arşița
Care ți-am fost.

Doar frunze moarte
Au ajuns
La poarta mea
Scrisori nescrise,
Cine să-mi mai scrie
Târzie
Clipa mea a fost de la început...
Pustie
Printre aberante vise
Ucise în propoziție
De-un punct.

ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

Niciodată om,
Spunea - Ion Țugui,
Ca un final de rugă
După moarte...
Ca rezultat

De uriaşă carte
A unor Solemnităţi
Ce-n umilire
Abia de-au respirat
Viaţa în iubire...

Niciodată Rege
La ţărm de fericire...
Iubirea-i un păcat
Care apasă
Vremelnicia
Lumii ticăloasă
De Ziua Îndrăgostiţilor
Acasă.

Să vină plopii,
Popii,
Toţi urmaşii
Ultragiaţi amarnic
De iubire
Să stea solemni,
Nimeni să nu se mire
Că nici în moarte
Loc nu-i de iubire.

NINGE IAR

Ninge iar,
Vulcanul a înflorit
În mijloc de gheţar,
Şi te amăgeşti
Cum că nu mă mai iubeşti,
Deşi abia între poveşti

Înfrânt de dragoste
Trăieşti.

NU TE AMĂGI

Nu te amăgi,
Nu sunt aşa cum crezi o căprioară,
Mai bine nu mă privi în ochi
De vrei să nu te doară
Întreaga eră glaciară
Ce arde în inima-mi de fiară
Sălbatec cântec, numai foc.

ZIMBRUL

Zimbrul alb
Adulmecă
Urma de ciută neagră,
Pierdută
Abrupt
Într-o gheară de lup.
Ninge ...
Albul zimbru
Cu ochii în sânge
Departe de lume
Ciuta cea neagră
Amarnic şi-o plânge...

Şi ninge sfârşit
La ţărm de minune
Cu-o ciută în munţi
Şi c-un zimbru în pădure...

ZIDEŞTE FEREASTRA

Zideşte fereastra
Pe unde veneam
În nopţile arse
Pe când ne iubeam.

Zideşte şi poarta
Oricum am murit
Să vină o alta
Ce-o trece prin zid.

Zideşte si uşa,
Zideşte ce vrei
Eu nu sunt păpuşa,
Eu nu sunt o cifră
Între mii de femei...

Voi sta printre nori
Ca umbră ce sunt
Eu nu pot muri
Aşa – repetat
Atunci când de sete
Cu stelele ard.

CULOAREA LIMITEI...

S-a risipit şi ultima
Culoare
A limitei,
S-a năruit un zid...

Din lacrimă
O clipă viitoare
Înspre trecut
Înalt s-a prăbuşit.

Am încercat
Să-ți înfloresc un cântec...
A înghețat la margine de ploi
Iubirea murmurată
Ca descântec
De stele prăbuşite în noroi.

DE MUŞCATĂ

De muşcată
La fereastră
S-a uscat
Iubirea noastră
În a ta privire albastră
Neantul
A început să crească.

Prea târziu
Ți-a fost devreme
Ard în sobă
Nişte lemne
La fereastra mea ard ploi
Ce ne-or plânge pe amândoi.

Numai că
Din doi în doi
Sub zăpezi
Creşte noroi...

Şi aripile-mi plăpânde
Nu mai pot să te ajute
Înainte şi înapoi
Când e vorba despre noi...

Fie-ți lumea largă
Strâmtă
Doar ecoul să-ți răspundă
În această dimineață
Unde florile îngheață
Şi mă pierd
Abur în ceață.

VISCOLUL CARE EŞTI...

Viscolul care eşti
Nu ajunge până la mine
În poveşti.
Puțin îmi pasă
Dacă mai iubeşti,
Dacă între noi
Presari adâncă ură
Punctând barbar
Cinismul în literatură.

S-au sinucis
De la plecarea ta
Cuvintele în orice vis...

ZADARNIC STRIGI...

Zadarnic strigi
N-am cum să te aud
Mi-e orizontul
Funie la gât.
Zadarnic plângi
Nu este nici o mare
Aripa mea de peşte
N-a învăţat să zboare.
Zadarnic speri
Ca drumul să m-aducă
De mâine-i ieri
În miez uscat de nucă.
Zadarnic strigi
M-am stins
Eu sunt uitarea,
Zadarnic strângi
În braţe disperarea...

VIOARA...

Te rog să nu atingi
Vioara,
Ar plânge o simfonie
Şi eu cu ea n-am chef de plâns
Nici o secundă
Darămite aşa cum spui
O veşnicie...
În apus,
De mine
Ofilită vara
A adormit,

La întrebări
De nicăieri
Neaşteptând răspuns.

PRAF...

Eram cenuşa ploii...
Gheața, vântul, ploaia
M-au risipit
Sunt praful de pe drum
Sau poate lacrima
Iubirii ce o dată
S-a îmbătat
Cu o iluzie
De abur şi de fum...

NU ŞTIU CE CĂUTAȚI

Nu ştiu ce căutați la poarta mea
Pe aici pe unde stau
Nu mai sunt case
Stelele ard
Aproape luminoase
Când printre umbre
Răzlețite cad.

Nu ştiu ce căutați pe unde vântul
M-a dus ca pe-un pustiu
De neatins,
De ce v-aduce clipa ca şi gândul
În fulguirea
Albastrului cais?

Nu ştiu şi poate nici nu-mi pasă
De lăcrimarea timpului ateu
Am renunțat la tot, la drum şi casă
Şi umbra care trece
N-a fost şi nu sunt eu...

RĂMÂI CU BINE...

Rămâi cu bine,
Veşnică iubire,
Clipele arse nu se mai întorc
Rămâi cu bine
Fierbinte gheață a timpului subțire
Miroase a vară
A secetă şi-a foc.

Rămâi cu bine
Veşnică iubire,
Timpul clepsidrei sparte
În spațiu a căzut,
Rămâi cu bine,
Veşnică iubire
De astăzi viitorul
A ajuns trecut.

NINGE

Ninge peste gheața din sufletul meu
Drumurile pot să dispară
De dor depărtarea
Să plângă în chitară
Şi-n suflet

Lumânarea de seu
Să ardă în lacrimi
Vulgară.

LINIŞTEA

Liniştea s-a aşternut zgomotos
A fost frumos
Poate să vină primăvara
Dacă n-ai putut ține în brațe
Înțelepciunea.
Nuntă cu poezia...
Sună frumos...
Rugat să vorbească despre mine
Bărbatul a cărui femeie sunt
S-a uitat la tablouri,
S-a uitat a zâmbet amar
Şi a spus:
Nu-i uşor să te însori cu Poezia,
Abia mai are timp să mă iubească
Printre poemele ei
Şi culorile acestea pline de lumină.

M-a uimit,
N-auzisem, şi nici nu ştiam
Că aşa mă vede:
Poezie...
Of, e mare lucru să poți crea
Lângă un asemenea om
Căruia nu-i dau pe afară
Cuvintele - printre oameni.

ALEEA VISELOR

Pe aleea viselor rănite
De clipă mă împiedic
Ard
Şi între şoptitele cuvinte
De litere
Între cifre cad.
Rostogolind
Un bob de rouă
Ajung la graniţa din vers
Şi lumea mi se frânge în două
Haotic
Fără nici un sens.
Zadarnic
Roşu crin pocneşte
De primăvară
În fereastră
Nimeni pe nimeni nu iubeşte
Zadarnic marea
E albastră
În ochi îmi intră
Depărtarea
Acolo unde rătăcită
Plânge absurd
Iubirea noastră...

AZI POEZIA

Azi poezia
Parcă nu mai plânge
A învăţat să tacă
Nu mai spune

Că a căzut
În nu ştiu ce genune
Când de iubire
Ai înnebunit.

SĂ ÎNCEAPĂ PRIMĂVARA

În clipa asta
Să înceapă primăvara
Seninul
Către muguri
Să se adune...
Să-mi pun în cui
Amară - disperarea
Şi-n mâini
Să-mi cânte
Singură chitara.

În clipa asta
Cătă e - de viaţă
Pariu cu Dumnezeu
Cu mine fac
Pe-o inimă fierbinte
Ca de gheaţă
Că de iubire
N-am să mă dezbrac!

Dar orişicum
Să vină
Primăvara,
Să-mi fie verde
Marginea de drum,
Să-mi înflorească

Dorul
Ş tristeţea
Să plece de la mine
Ca un fum...

Să vină ani,
Să plece...
Cui îi pasă?!
Nu dau doi bani
Pe oglinda ticăloasă
În mine
Încolţeşte primăvara
Şi-n mâini
Îmi cântă singură
Chitara.

MINCIUNĂ ŞI ADEVĂR

Ai dat realităţii
Partea mea de vis
Deşi îţi spusesem
Că e jumătate
Din Raiul-Iad
În miez de compromis
Ca o împletire
Dintre zi şi noapte.

Dar n-ai ştiut
Ce soră avea Luna
Imagine la indigo
Turnată
Şi te-ai lăsat
Vrăjit doar de minciună

Ce se voia
În mintea ta
Femeie adevărată.

LECȚIA DE IUBIRE

Lecția de iubire
Mă lasă repetentă
Sub teiul înghețat
Ce lăcrimează
Fantomatice frunze...

Ieşirea din inimă
Din poveste
Ca într-o poezie absurdă
A morții
La hotarul dintre ură şi dragoste.
Şi marea
Val după val...
Trădătoarea
Unui vis
Spart de lacrimi
Lângă
Corabia Iubirii
Sfărâmată
La mal...
Ieşirea din inimă
În plină singurătate
Şi ceață…

ORIZONTURI VRAIŞTE...

Sunt orizonturile vraişte
Vino sau pleacă
Fă cum doreşti.
Sunt doar lacrima
Ce se îneacă
Într-un timp fără spaţiu
Golit de poveşti...

Lasă zgomotoasa tăcere
Să vorbească
Despre filozofia
Lui a fi şi a nu fi
Plictiseala zădărniciei
Ce-mi prisoseşte
Gândul ce-mi bate prin poezii.

GLAS DE INIMĂ

Îmi plec urechea
Să aud ce spune
Inima în care
Îmi găsisem o casă...
Frigul mă înghite
Apoi mă lasă
Pustiului
Zadarnic
Mult prea frumoasă...
Iubirea
Adânc mincinoasă
Rodeşte amar
Ploaie de foc

Într-un voal de mireasă...

În inimă
Bătaie de picior
În ochi
Aripă frântă în zbor.
În suflet
Lacrimă
De sete la izvor
Pustiu
Până la capăt
Pe cărare de dor.

ECOU DE LACRIMI

Ecou de lacrimi
Cine să-l audă?
Iubirea
A ajuns un fapt divers.
Inima verde
Frunză călăuză
Din mână ți-a căzut
În univers
În partea mea
De amăgire dusă
Spre orizontul
Cartelat sumar
O lacrimă
A vrut să fie frunză
Da-n suflet
Mi-a ajuns un soi de jar...
În partea mea de univers rănit
Cu Lună şi cu stele

Şi cu mare
De amintirea ta m-am rătăcit
Răspuns
În nerostită întrebare.

ABRUPT

Abrupt
Cenuşa
Ultimului dor
În ochi
Mi-a pângărit
Sufletul,
De lacrimă izvor.
Şi dincolo
De lut
Şi de departe
La început
De o sfârşită
Carte
Cuvintele se risipesc
Ca stelele
Intr-o apropiere de departe.

SĂRUTUL MUZEI

Şi totuşi,
Printre cioburi,
Printre spini
În iubire
Nu-ţi mai vin
Printre geruri şi zăpezi

Călărind
Cai negri-verzi.

Las doar umbra mea
Năucă
Să mai vină
Să-ți aducă
Doar în vis
Un miez de nucă.

Şi rămân
Un fel de drum
Călăuză
Pe a ta însetată buză
Arsă de sărut
De muză....

AIUREA

Puneți mână de la mână
Să strângem
Colo - o idee
Am chef să
Înalț o epopee
În care pofta mea de drum
Să fie must
Dar fără gust

APROAPE-DEPARTE DE LINIA FRONTULUI

Trece Moartea
Pe deasupra noastră
Avioane îmi intră pe fereastră
Noaptea huruie
Sinistru a război
Marea se agită
Şi între noi
Îngerii de pene aproape goi
Surzi spre Dumnezeul şi mai surd
Din noroi
Se aruncă în absolut.
Şi mă întrebi
De apropiere
Absurd
Moartea ce rol are
Pe pământ
În acest scenariu
De pământ...

SPAȚIU ŞI TIMP

Sunt spațiu
Adunat în depărtarea
Timpului orb
În vamă de orizont,
Eşti veşnicia
Unde, adâncă marea
De lacrimă
Zideşte în tine un port...
Sunt sunetul
Luminii

Clipa arsă
Eşti curcubeul
Ploilor de acasă...

RUGĂ ATEE

Poate ai să înțelegi
Ce nu-ți pot explica
În clipa picăturilor de rouă
De mâine
Când din vis
Voi dispărea
În infinitul dat azi pe din două.

Cuvintele ajunse fără sens
Vor bate spațiul timpului
În dungă
Şi eu vândută
Altui univers
Voi fi uitarea
Într-o atee rugă...

RĂMÂI CU AMĂGIREA

Rămâi cu amăgirea
Ce ți s-a dat deplină,
Eu îmi retrag
Iubirea
Dincoace de cortină.
În scenă
Pot urca dublurile,
Se ştie,
Că eu nu pot

Să-mi joc
Tristețea
În miez de nebunie....

Şi nici măcar
Adio,
Aşa cum spui
Nu zic
Mi-e Infinitul larg
Tăcerea nu mi-o strig
Mă întorc în nepăsarea
Din care am venit
Poveste neîncepută
Într-un fatal sfârşit...

O UMBRĂ FĂRĂ UMBRĂ

De mine
Timpul tău
Este străin
Cărări spre tine
În ochii mei nu vin.

Chiar dacă
În lume,
În lacrimă
O barcă
O umbră fără umbră
Cu al meu nume îmbracă....

Străină
Nu te aude
Sub nume de împrumut

Nici ființa mea
Ajunsă
Din viitor, trecut.

Tu ai ales minciuna
Eu n-am ales nimic
Sunt adevărul care
Refrigerat în vise
La marginea ideii
Fierbinte sparge ceața
Oceanelor de frig.

LA MARGINE DE UNIVERS

La margine de vers
Şi Univers
Pustie lumea
S-a închis în mine
Sub paşii rădăcină
Spațiul şters
Atemporal
Mă aruncă în lumină...

De ce-aş mai trece
Linia de front
E linişte
Ca prag înspre furtună
Corabia Iubirii
Eşuată în port
Şi-a înfipt catargul
În buză de fântână
Acolo unde
Argintia Lună

E în stare să se îmbete
Fiind de tot nebună.

PRIVIREA TA

Privirea ta
Are gust de frunză coaptă
În primăvara
Ce mi-o dărui gri,
Timpul însă,
Nu mă mai aşteaptă
Lângă mine
Spaţiul fără vreme
Învaţă conjugarea
Verbului ce-n moarte
Nu mai ştiu de este
Tot un fel de a fi,
Dincolo de viaţă
Prag în care îngheaţă
Verbul a trăi ...

CELEI CARE AM FOST ...

Sufletul meu
Se stinge încet,
Fără aromă, fără culoare...
Nu, nici măcar, nu te mai doare...
Sclipeşte din când în când
Inteligent...
Puls aproape topit
Lacrimă de ceară în lumânare...
Floare de piatră

Înviată cândva
De a lacrimii patimă...
Fiinţă de văzduh
Nu-ţi mai sunt...
Nici tu nu-mi mai eşti
Nicăieri...
Se vor mai scrie poveşti,
Se vor mai deschide ferestre spre cer...
Doar la fereastra uitării
Zădărnicia
Ne va împrejmui iubirea
Cu gratii de fier...

ÎN AŞTEPTAREA ADEVĂRULUI

Izvoare, gânduri
Prin păduri
Îngână
O secetă
Căzută în fântână,
Oglindă sugrumată
În dor de lună
Cu fundă roz
Şi mai de tot nebună
Fardată ordinar -
Rânjeşte o minciună...

Cam încifrată
Zbatere de vânt,
De lacrimă
În suflet lăcrimând
Închinăciune adâncă
Sub Cuvânt...

Nisip ce urcă
Adunat a stâncă
De parcă fenomene ancestrale
Stau să ajungă
În setea lumii
Adevăr să curgă
Într-un potop de aprigă lumină
De dinspre muguri înspre rădăcină.

ÎN AŞTEPTAREA PLOII

Să-mi priponesc
Lângă tăcere
Gândul,
Să-mi fie liniştea popas...
Să las
Pe ţărmul mării
Numai vântul
Ca adiere înspre ploaie
Singur pas.
În seceta doar lacrimă am rămas...

VAL CRESCÂND...

De-o amăgire
Şi de-un vis zdrobit,
De-o despărţire
Care ne-a unit
Pustiul dintre noi
S-a strepezit
Şi liniştea
În final s-a auzit.

Ei bine,
Chiar dacă nu-i drept
Eu nepăsarea
Pot să o respect.
Oricât de însingurată
N-am să strig
Creasta de val
Să crească în juru-mi
Ca o îmbrățișare
De cărămidă în zid !

PAS CONFUZ...

De ploaie
Parcă vinovată
Iubirea noastră a ajuns
Iluzie
În oglinda spartă
Destin peltic
În pas confuz.

De atâta apă
Parcă aş vrea
Să-mi dea
În valuri, tristă marea,
Statut de piatră
În resemnarea
Potopului ce va urma

Să înece aspru
Disperarea
Şi-n nouri negri
Steaua mea...

ÎNSINGURARE

Zborul meu
Sfâşiat
De ghimpii
Unor metalice priviri
Abia mai răzbate
Abisul înalt...
Ce minţită urcare...
Cad
De-a dreptul în Iad.
Ca un bici
Mă plesneşte vântul...
Gândul
Cuvântului mut
Mă arde
Ca un sfârşit
De mult început...
Mă rostogolesc
Bulgăre de zăpadă
Dincoace de nemărginire
Într-o arşiţă spartă...
De parcă aş fi ajuns
Eu, fântâna pribeagă ...

MAI MULT…

Rămasă
Altui orizont
Fără hotar
Prin rătăciri

Trecute
Dor hoinar,
În nopți întunecate's felinar
De ce-ar fi fost
Dacă ar fi vrut să fie
Iubirea mea
Transcrisă în poezie
Mai mult decât un drum
În Fantezie…

LACRIMĂ PENTRU FIINȚA MEA

Prea mă simt
O rătăcire amară
De mi-e dor de țară
În a mea țară…
Dați-mi iar simțirea de a fi - eu
Fiindcă doar așa
Îl aud pe dumnezeu…
Dumnezeu a fost întâi cuvânt
Doar în graiul meu
Voiesc să îl ascult.
Dați-mi voie
Hora să mi-o joc
Să-mi găsesc Acasă
Al meu noroc .
Dați-mi voie
Doina să mi-o plâng
Dați-mi voie
Doar să fiu ce sunt!

DE DOR…

De dor
A secat
Ploaia în nor.
Adânc
E oricare zbor
Şi timpului sunt
De lacrimi izvor.

DACĂ EL "MĂRIA SA ŢĂRANUL"

Dacă el "Măria sa ţăranul",
Matca mea de nemurire plânge
Când în vatră se roteşte HORA
Este semn că ni se stinge
Neamul…
Şi e vina noastră – a tuturora…
Prea ne-am dus cu gându' între străini
Ca la un izvor de apă vie
De-au secat şi apele în fântâni
Şi de dor
Nimic nu se mai ştie.

CAL SIHASTRU…

Foaie verde
De fior albastru ,
Ceaţă multă,
Boală şi dezastru
Simt la tâmple
Alergând buiastru

Cal de vânt
Nechezând sihastru…
Foaie verde
De fior albastru
Liber mi-este gândul
Sunt un cal sihastru…

ALUNG DEPĂRTĂRILE

Toate depărtările
Aproape le strâng
Îmi plâng în poartă
Dezamăgirile
Aventurierilor trişti
Sosiți dinspre fericirile
Zecilor de răstigniri
Zadarnice
Pe altarul
Inexistentelor iubiri…

ÎNCHIDE UŞA SUFLETULUI MEU

Închide uşa sufletului meu
Pe dinafară.
Am obosit
De atâta ordine
Vulgară…
Te du,
Cu vremurile ce-or veni
Acolo unde ființa mea
De abur translucid,
De vis, de foc

De loc
N-o să te doară….

O SINGURĂ PICĂTURĂ..

Edificatoare
E seceta
Din sângele meu
Limpede
În zvâcnirea
Intrării cu capul în zid…
Ai zice
Că m-a atins
Înțelepciunea…
Dar tu ştii
Că nu pot să te mint
Aflându-mă iar
Margine a lumii de frig…
Tristețea
Într-adevăr
Îți aparține cu totul…
În pulberea arşiței,
Eu – peştişorul de argint -,
Niciodată
Nu mi-aş începe înotul…
Am nevoie de-o lacrimă – a fericirii,
Pentru a atinge cu gândul
Țărmul acela de vis,
Unde eu, numai eu
Ți-aş putea dărui
Cât eşti tu de important – supărat zeu
O picătură din apa cea vie a fericirii
Ca să poți în veşnicia ta mereu plictisitoare

Să trăieşti doar o clipă
Zodia albă a iubirii…

ARIPI INUTILE…

Ce să fac cu asemenea aripi ?
Unde să zbor ?
Cui să las moştenire
Grijile mele ?

Nici nu vreau să fiu pasăre
Călătoare
Şi să mor
Departe, într-o vară fierbinte
De dor…
De dorul odihnei hibernale
Necesară
Pentru minunea renaşterii
Din fiece primăvară.
Nu vreau nici înger să fiu.
Îmi place ceea ce sunt,
Cu atât mai mult cu cât ştiu
Câtă minune, câtă viaţă
Trăieşte în apă şi-n lut…
Câtă iubire mi-e în fiece gând….

MAI SINGURĂ …

Mai singură ca niciodată sunt,
Aripile
Mi-au sugrumat în zbor
Dorinţa de văzduh,

Lăsându-mi doar pustiul
În viitorul sec
Acolo unde
Sub lacrima de ceară
Culorile iubirii
Ascund un cântec mut…

CORABIA SPERANȚEI…

Corabia Speranței
S-a scufundat la mal…
Am ridicat-o
Încercând să-i vindec
Durerile iscate de furtună
Şi apoi,
Trecând peste adâncul
Răsturnat din ploi
Credeam că vom parcurge împreună
Albastrul blând
Spre un alt timp de humă….
Din depărtarea altui Univers…
Dar din nefericire,
Fiind furtuni şi-n vers
Corabia Speranței
La țărm a eşuat
Lăsându-ne străini pe-o margine de iad….

DOR DE IARNĂ…

Lasă iarna
Să-mi bată în poartă…
Prea mi-au secat

Ochii - de lacrima toamnei
Fără sfârşit…
Lasă zăpada
Să-mi învelească fierbinte
Calea aşezată în genunchi
Lângă marea, mereu zbuciumată
De furtuna singurătății
Fără hotar…
Şi lasă depărtarea
Depărtărilor…
Alunecă în fulgul de nea,
Gând…
Mi-e dor să ascult
Tăcerea asurzitoare,
Albă , liniştitoare
La margini de vis şi cuvânt…

UMBRA…

Din loc în loc
Răspântiile dorului
Se sparg la mine în ochi.
Şi peste toate
În zăpezi de foc
Trânteşti aberant o uşă
Stârnind furtuni în cenuşă
Lăsându-mă, umbră
Aiurea pe străzi
De tine desprinsă…
De mine confuză…

DE DRAGOSTE, DEZLEAGĂ-MĂ

De dragoste, dezleagă-mă
te rog
m-am săturat
în ochii tăi
să înot
mă plângi
potop
în fiecare vale
în fiecare munte
răsturnat
şi n-am
pentru aripă
nici o cale
şi nici un zbor
de vis înmiresmat...

De dragoste, dezleagă-mă
te rog
e vremea
să mă zbor
spre orizont
lipsită de al tău
prăpăd
şi veşnicia asta
surghiunită de noroc
oarbă cum sunt
pe mine fără tine
să mă văd...

ÎN MIEZ DE ÎNTREBARE

Nu te opri
în miez de întrebare
căluții mei de mare
au sigur, un răspuns
pentru a ta confuză
şi stranie mirare
în Atlantida
oarbă
ce-n tine
a pătruns...

Priveşte adânc,
e cerul
înăuntru
cu toate ale sale
în amfore de lut
şi. peste toate astea
zadarnic abisale
sunt visele
din care
băsmeşti c-ai fi pierdut
şi ultima cărare
de azi înspre trecut...

Mâine va fi
un alt poem în proză
cu un alt ţărm
şi pescăruşi
rotaţi
şi liniştea
de întuneric roză
o vei uita

aici
printre atlanți...

CICOAREA

Cicoarea
albastru mov
îmi cere
un cuvânt
o lacrimă
în ochiul tău
de care mă ascund...

cicoarea
albastră
lângă roşu mac
mă roagă iar
în dor
să mă îmbrac
să-ți dau
din teama
ochilor căprui
lumina
ce n-am dat-o nimănui...

cicoarea
în albastru
fără de parfum
mă tace mov
şi mă
transformă
în drum...

MI-E TRISTĂ CLIPA

Mi-e tristă clipa
şi depărtarea
prea aproape
nici lacrima
nu mă încape
de secetă
în miez de ape
de sarea lacrimii
sub pleoape...

Uitare, nepăsare şi
dezmăț
de umbre înşelătoare
în privirea ta
pe-un țărm de mare
cu paşi zburați
prin a iubi...

ATÂT DE SINGURI ÎMPREUNĂ

Azi noapte
roşu colț de lună
m-a fulgerat
ca un cuțit
şi-n nori grăbiți
dinspre furtună
în ochi
cu ploaia am adormit...
atât de singuri
împreună
rămaşi suntem

în zori de zi
cu marea în valuri
ce-şi adună
din supărări
culoarea gri...

Doar ochii tăi
zâmbind senin
la margine de dor albastru
ne-ar fi lipsit
drumul de spini
şi alunecarea
în dezastru...

DESTUL, DOAMNE...

Prost material, Doamne,
ai folosit
ca să mă aduni
din risipirea aia largă
atât de plină cu minuni...

In clipa lutului
Păgân
cu elemente corodate
ai pus zadarnic
suflet bun
şi aripi albe
nezburate...

La ce folos
atâta simţ
atât auz

şi atâta văz
aproape mi-am ieşit
din minți
din măduvă
şi chiar din os...

Mi-e haina lutului
prea grea
şi-n lume
chiar mă simt străină
mă iartă de greşeala ta
şi lasă-mă
în dor lumină...

ATÂT DE DEPARTE

La țărm de vis
pe litere
m-am sinucis
în nepăsarea ta
cea fără nume
țin ploaia în pumni
şi-un zâmbet ce apune...

Cuvinte fără conținut
străine
timpului ateu
îngână spațiul unde eu
din tine
amar
am dispărut...

AZI NU...

Azi
de poezie nu pot
să mă ating
mi-e cald pe dinafară
pe dinăuntru frig...

Azi nu
am nici o lacrimă de cer
mi-e zâmbetul
ascuns, stingher
şi paşii rupți de orice drum
cu ghimpi
între
atunci şi acum...

Azi nu mai vin
şi nu mai plec
în aripi
visele-mi dezleg
privindu-mi spațiul
ce-a rămas
ecou rănit
fără de glas...

TU CREZI?

Tu crezi
că vor mai fi zăpezi
că de mă duc
cu sufletul
mereu năuc

în fulg de nea
am să mai urc?

Tu crezi
ca de atâta foc
cenuşa va avea noroc?

Tu crezi
că negura
în alb
de setea ta
o să mi-o sparg?

Tu crezi
că vor mai fi zăpezi
c-am să te văd
c-ai să ma vezi?

Eu nu mai cred
nimic, nimic...
eşti spaţiu tu
şi eu sunt timp...

HAI SĂ NE DĂM IN CAP CU PIETRE

Hai să ne dăm în cap cu pietre
ca să vedem
ce n-am văzut
cu inima
şi ochii mintii
în târgul
care ne-a vândut...

Hai să ne dăm în cap cu pietre
să-i ajutăm pe precupeți
să râdă în rănile
pe care
le-om sângera
pe drum orbeți...

Hai să ne dăm în cap cu pietre...
de ce să ne omoare ei,
să se înjosească,
să regrete
ca sclavii lor
sunt Dumnezei?!!

NU EU

Nu eu
sunt frunza ce-a căzut
când toamna te-a durut
nu eu
sunt sora ta de soare
şi nici din întâmplare
să nu încerci să m-aduni
din miez
de albastră zare
că vei stârni furtuni
de umbre înşelătoare
şi cai de foc nebuni...

Nu eu
sunt calea ta de rouă
străină sunt aproape
de-al lacrimii fior

ca piatra zac
sub ape
şi spartă
adânc în două
mi-e sufletul
departe
de setea ta
izvor...

CE SĂ MAI SPUN

Ce să mai spun
Acum
când iată tăvălug
vin norii şi mă plâng
de secetă în pustiu
devreme prea târziu?!

Ce timp fără de timp
cu marea să ating
lângă delfinii morți
la ale lumii porți?!

Ce spațiu sa-ți mai las
când n-am nici un popas
de viitor trecut
într-un oracol mut?!

NU-MI DUC

Nu-mi duc oricând
cuvintele în târg
am învățat
să tac
când frigul mi-e prea cald
şi negurile ard...

Nu-mi duc
nici gândul
zăbăuc
în lesă
eunuc...

Da-mi las
umbra
zăludă
în vals
desculță
de pripas
la margini
de oraş...

Eu fără timp
Haihui
sunt doar
a nimănui...

A mea din când în când
atunci când râd sau plâng
dar niciodată
a lui
în miezul târgului...

AM SĂ-ȚI MAI DAU

Am să-ti mai dau
o zi senină
cu mana norii am să-i alung,
cărări şi valuri
şi lumină,
să nu-mi crezi iar
că te alung...

Am să-ti mai dau
o adiere
o clipă de aripă
în vânt
şi ai să mă ierți
că doar părere
în umbra mea
am să mă ascund...

Am să-ți mai dau
poate vreo veste
din depărtarea
ce-am ajuns
înainte de a-ți fi poveste
de răsărit
şi de apus...

ÎN OCHII TĂI

In ochii tăi
a înflorit iubirea
e copt
al cincilea anotimp

şi-i risipită
amăgirea
într-un ecou
zdrobit de zid...

În ochii tăi
iar m-am pierdut de mine
iar m-am zburat
dincolo de orizont
în ochii tăi
cu atâta rău de bine
înnebunesc
şi tălpile-mi iau foc.

SĂ NU-MI FII SUPĂRAT

La margine de poveste...
Să nu-mi fii supărat,
eu nu sunt aceea,
nu-i vina ta
că-n umbre m-ai pierdut
n-aveai
cum să găseşti originalul
eu n-aveam voie
dincoace de trecut
să-ți spun prezentul
viitor durut...

Să nu-mi fii supărat,
n-a fost să fie
în acest tot
mai mult decât un vis
cu umbre însufleţite,
înşelătoare

din clipe înnebunite
să-ți lipsesc
ştiind
că într-o minţită
viată viitoare
mă vei găsi
şi am să te găsesc...

NICI O CLIPĂ

Nici o clipă
ochii tăi
iubite
umbrei mele
cale nu-i mai fac,
nici o clipă,
drum printre cuvinte...
timpul meu de tine
mi-a ajuns buimac...

nici o clipă
lacrima
nu spune
unde sunt
şi unde ai rămas
nici o clipă
luna nu apune
lunecândă rece
umbrei mele pas....

AM SĂ POT SPUNE?

Am să pot spune
asta e granița
dintre atunci şi acum,
acel atunci
cu aripi din ochii tăi
ce mă purtau
peste stânci
ca pe un talisman
rug de inimă
ca pe un vis
ținut în lanțurile
acestui acum
fără limite
fără popas
fără razăm
fără mine
cea
smulsă
cu rădăcină cu tot
din mugurii
însangerați de apus?

am să pot spune
cu sufletul slobod
liberă de iubire
amintirilor ce mă trăiesc
în brațele tale:
sunt clipa
cea arsă,
mă zbor
şi te las!?

CE SETE MI-E

Ce sete mi-e de ochii tăi
în rătăcirea mea
bolnavă
de cârtiță
în pisc de văi
fierbinte gheață
şi otravă...

Ce sete mi-e de amândoi
în vremea asta fără vreme
când seceta cade din ploi
şi am
şi ai
mereu probleme
de algebră în viață
ca şi cum
în litere-s ajunsă
scrum...

Ce sete mi-e
şi parcă mor
de secetă
de atâta dor
la pieptul tău
ca stins izvor...

MI-AM PRIPONIT UMBRA

o învăț eu minte...

Mi-am priponit umbra
n-o mai las
desculță, dezmățată
să umble aiurea
noaptea
prin oraş...

Mi-am priponit umbra
nici un hoț
n-o să mai facă
din clipa mea negoț...

Mi-am priponit umbra
nici o soră
de iele
n-o să mai intre în horă
cu viața
umbrei mele...

Mi-am priponit umbra
oricât mi-ai fi de drag
oricât ți-as fi de dragă
va sta aici, cu mine
n-ai s-o mai vezi pribeagă
zvârlind ca o năroadă
c-un roi de stele oarbe
în larga ta ogradă...

CUM SĂ SPUI LA MULȚI ANI...

Cum să-i spui
timpului fără timp
„la mulți ani”
fără să te pufnească rasul
plânsul
sau alte manifestări
din acestea
lipsite de credibilitate?!

Chiar dacă ți-as spune
acel la mulți ani
ştiind
că veşnicia
nu-i tocmai o răsplată
n-ai spune iar
că sunt vinovată
de toate pustiurile
pline de femei
purtând în ochi,
fraudulos
iubirea mea,
în vreme ce tu
orbul meu clarvăzător
nu mai ştii locul
de unde ai putea să mă iei
fulguindă umbră
pe şaua calului tău năzdrăvan
ca să mă întorci
nebunie de dor
în lumina ochilor tăi
ce de setea mea
mor?!

DE DRAGOSTE

De dragoste,
iubite,
iarba suie
pe trupul meu
aproape
flăcăruie,
de dragoste,
iubite,
prin fâneață
ne arginteşte luna
şi ne învață
că mai putem muri
din când în când
cu veşnicia în brațe
în fluiere de lut...

De dragoste,
iubite,
amândoi
vom stinge
focul
lăcrimând
în ploi...

CRESC DIN LACRIMI PIETRELE

Cresc din lacrimi
Pietrele - stânci
Pentru vulturii
Altor văzduhuri.
Floarea de colț

Mireasă
De stele
Şi hău
Înfloreşte
Rădăcinile
Aducerilor aminte...
Umbra
Trecutului viitor
A început
Să deschidă
Ochiul
Prezentului
Absent
Pe fruntea
Pietrelor - stănci
Crescute din lacrimi...

PE UNDE TRECI

Pe unde treci
S-a mai trecut
Şi nu
Visa
Că-n clipă
Eşti veşnicia
Tu.

De suficiență
Nu te lăsa condusă
Pădurea
De poteci
E cam de mult
Pătrunsă...

Locul comun
Să-ți fie
Spre culme
Doar popas
De vrei
Să te întorci
În lume
Grai sau Glas.

LA MARGINEA

La marginea
deşertului
în miez
de lacrimă
călare
pe un vis
vândută-s
de poimâine
unui nor
străfulgerat
de secetă
în zbor...

Şi aberant
îmi mărginesc
privirea,
printre
ciulini
zburdă
dezamăgirea....
Zadarnic
ochii
spun că nu mai văd

eşti marginea
şi miezul
oricărui
nou prăpăd...

BOABE MARI DE NISIP

Le-as spune
stăncilor ude:
să nu mai plângă
aşa
omeneşte...
oamenii sunt oameni şi atât,
uneori
mai şi mor
la nevreme
de singurătate
de fericire
de timp...
chiar şi voi
stand neînfricate sub valuri
suferiţi
de singurătate
de fericire
de timp
lăcrimând pe ascuns
boabe mari de nisip...

CURGEAU

Curgeau
cuvintele
împletind
iluziile

în care ne-am iubit
dar seceta
de lacrimă
a înflorit
şi noi
străini
pană-n ecou
am amuțit...

PANĂ NU ORBESC

Pană nu orbesc
la marginea acestui ecran
sau al altuia
asemeni acestuia,
să-ți mai spun
din vârful degetelor
câte ceva despre
toate drumurile care nu mă mai duc nicăieri...
despre noi
nu mai e loc
în propoziția
dragostei
s-au îngrămădit
toate semnele de punctuație
toți gură cască
toate anotimpurile
şi peste ele
un fel de furtună
radioactivă...
vomit, la marginea hăului înalt
ştii bine
că balul mascat
m-a muşcat

de toate amintirile
colțuroase
cu diamante şi alte atârnători
spânzurate de gâtul
distinselor fufe
pe care le-ai clasificat
trecute sau netrecute
prin insipidul tău pat...
aşa că
scrisoarea mea de adio
n-am vreme s-o scriu
nici măcar s-o citesc,
trebuia sa-ți spun
adevărul acesta
pană nu orbesc aici
în fata ecranului
de unde îmi zâmbeşti
dumnezeu ştie,
ce motiv ai de zâmbit
în clipa asta
când eu chiar
de tine
mă pregătesc
să orbesc...

PE NEGÂNDITE

Pe negândite
Orele au căzut
Fără culoare
În orizontul mut.

Şi nu ştiu cum
Din timpul

Fără conținut
Sfârșeam cuprinsul
Altui început.

De nu știu unde
Și de nu știu când
Din rădăcină în mugur
Sunt în zori
Amurg...

PRINTRE LACRIMI

Printre lacrimile ploii
Mă strecor
Să ajung în clipa
Când din ochii tăi
Risipa
Mângâierii
Îmi va da liniștea
Culorii albastre
Țărm
De dor
La marea mea...

AZI-IERI

Azi-ieri
muream
sub ceas de ghilotină
în asfințit de dor
și liniște
deplină…

Azi-mâine
sunt
pământ
şi-un boţ
de aer
de mâine în ieri
în amintire
vaier...

SUNT CÂNTECUL

Sunt cântecul
Pe care nu-l mai cântă
Nici o închipuire
Absolută...
Sunt lacrima
Ce a picat pe jar
În visul nevisat
De un hoinar...

Sunt drumul
Nebătut
De nici un pas
În graiul nerostit
De nici un glas...

TĂCEREA TA

Tăcerea ta mă doare
ca un cântec
ce a murit
pe drum
între noi
şi-n ultima

apropiată
depărtare
secate
sunt
fântânile
în noroi...

Abia de se mai lasă
înserarea
fierbinte
clipa
a strigat
că tu
pe nu ştiu unde
ți-ai fi rupt aripa
la margine de da
şi-n miez de nu...

ȚIE, NU...
minţind că nu mi-e dor de tine....

Ție nu ți-au sosit
paşii umbrei mele,
mereu rătăcitoare
doar drumul
încolăcit
te urcă
în depărtarea
fără vină
de ploaia ce-a uitat
să-ți plângă
amiezile
prădate de lumină
de clipa aruncată

în văzduh
ce mă topeşte
mult adânc
în timpul meu
nebun şi strâmt...

RADIOGRAFIC

Radiografic
Mă ard stelele
Puse cu mâna
Prea galbenă
Luna
Parcă-mi cerşeşte
Iertare
Din văzduhul acesta
Plin de motoare...

Doar n-o să mă aşez eu
Călare
Pe calul de jad
Să împiedic
Razele astea
Ce oasele-mi ard...

INIMĂ DE ŞARPE

E prea târziu
Să arăți veninul
Acelor şerpi
Ce i-ai hrănit
Şi care azi
În gol prea plinul
În colb de drum

Te-au părăsit...

E şerpăria ta
Lăsată
În vatră
La fereastră
În pom
De clipă arsă
Blestemată
De inimă
De şarpe
În om...

Poartă-ţi blestemul
Nu te plânge
Admiră-ţi colcăiala şi
La Dumnezeu când vei ajunge
În lacrimi
Nu te şerpuii...

ÎN CARE VIS?

In care vis
dorul de tine
m-a închis?!
Şi-n care hău
s-au scurs
părerile de rău?!
În ce adânc
mă scald
când plâng
în ochii tăi
şi rai şi iad?
În care abis

s-au înălțat
vulcanii
ce în mine ard?!
În ce târziu
apropiat
cu al meu pustiu
îndepărtat
din stele
în mocirlă
cad?!

FII PĂTRATĂ

Fii pătrată
inimă, ce naiba
prea te-ai rotunjit
şi nu mai pot
de rostogolirea
ta beteagă
lacrima în ochi
să mi-o înot...

Fii pătrată
inimă şi lasă
dragostea
pe margine de drum
tu nu vezi
că aiurea în desagă
porți zadarnic
amintiri de fum?!

Fii pătrată
inimă nebună
mult a fost

puțin a mai rămas
să te speli
văzduh de atâta humă
să-ți laşi dorul
ars
fără popas...

STAI SĂ VEZI

Stai să vezi
se răsteşte
văzduhul
în marginea ochiului surd
de culoare,
stai să vezi
cum o să zbor
frunzele
copacului
despre care spuneai că ar fi înțelept...
Ha ha ha...
Înțelepciunea asta
la care n-a ajuns
Adamul cu Eva lui
muşcată de mar şi de şarpe...
Stai să vezi,
Deocamdată cununa de lauri
aparține
întunericului bălțat de lumină...
Ai răbdare
coace-te, ca să simți
nectarul pe care îl beau zeii
țâşnind zgomotos
din inima ta...

MAI ŞTII?

Mai ştii
De câte vise
Noi
Ne-am alergat nebuni
Prin ploi?
Mai ştii
De cate clipe sparte
Ne-am tot mințit
Cu-n fals aproape?
Mai ştii
Ce foc am stins
Plângând
Pe margini de abis
In monolog
Sau doar în gând?

FEREASTRA

Amarnic
Zace
Fereastra ochilor deschisă
Zidit eşti dincolo
De timp
Cuminte mi-a rămas
Doar dorul
În care alerg
Şi-n care înfrâng
Suspinele
Vărsate în lacrimi
De veşnicii ce nu se ating...

DANS

Ar trebui să las
Balerina
Sufletului meu
Simfoniilor
Zburate de paşi...
Prea au surzit păsările
În potopul noroaielor cimentuite...
Dansează, Balerină,
Piruetă vârtej
Deschide ochii văzduhului...
N-ai nici o vină
De harpa ciupită
De negură sau de lumină...
Dansează
Între aripile zborului tău
Cum numai tu ştii
Între cerul şi pământul
Înfloririlor
Dincolo de cătuşele
Clipelor afone
Ale ruginitelor inimi
Mereu încruntate...

CRED CĂ MI-E DEJA TÂRZIU

Nu ştiu ce să mai cred... poate că mi-e deja târziu pe ulița unde clipele mor de invidie privind veşnicia ce-şi vede de drum...
Spațiul mi-e strâmt, ghimpat şi chiar zadarnic...
La ce bun să-i dai însetatului apă din palmă...
Zadarnică fântână, retrage-te în adâncul adâncurilor şi taci...
Pădure de singurătăți sinucigaşe...

Ce caut eu aici?
Stelele mele stau la marginea universului îngenunchiate...
Lumina asta întunecată mă doare mult prea înalt...
Şi ghețurile ard mocnit la margine de hău pictat cu susu' in jos.
Mă ard tălpile de atât drum nepăşit de aripă. Mă dor ochii în care mi se înfig cioburi de ulcele sparte...
Şi mi s-a făcut târziu...
Cotcodăcesc cocoşii înveliți frumos în folie de plastic...
şi câinii, câinii ăştia cu rânjetul lor turbat de dinaintea ultimului apus...

Şi eu, ultima rătăcire a viselor mele...

DE CÂND...

De când
Mi-am smuls
Aripile din gând
Aprind cu ochii
Visele în lut...

De când am pus
Pe inimă zăvor
În miez
De înțelepciune
Mă omor
Ne-mai găsind
În suflet
Nici un zbor.

De când
Mi-e inima
Închisă în colivie

Cântec zdrobit
Amar de nebunie
Cărarea vieții
Mi-a ajuns
Pustie.

De când am zis
Că n-am să mai iubesc
Stau îngerii
În văzduh
Şi mă jelesc
De parcă aş fi murit
Fără să ştiu
Într-un devreme
Ceas de prea târziu...

COLORATĂ DEPĂRTARE

Nu mă crede
Dacă-n verde
Voi picta
Albastrul cal
Nimeni
Umbra nu mi-o vede
Între Iele
Când răsar...

Stai pe coama ta
De glie
Lasă noaptea să-mi
Sfâşie
Bezna zilei otrăvite
Şi răvaş nu-mi mai trimite.
Nu-s cuminte:

Înapoi
Îmi e înainte
Spațiul mi-e un fel de timp
În clepsidra cu nisip
Într-un fel de alb fierbinte
Mă topesc
De văd cuvinte...

Stai
Linişte fără de grai
Pe a ta margine de rai
Şi nu-mi spune
Că de aici
Pană departe
Dorul
Ne-ar putea încape...

NENĂSCUT

N-ai simțit
Aripile îngerului
Şi n-ai vrut să vezi
Că iubirea lui
Încerca să te smulgă
Din gheara abisului
Întunecat şi semeț.

N-aveai
Ochii deschişi
Înăuntru...
Zadarnic
Sufletul tău înflorea
Sub lutul fierbinte
Potopit

De îngheț...

Potecile,
Păreau a fi poteci...
Nenăscut încă -
Văzduh,
N-aveai cum să înțelegi
Că-n livada cu vise
Doar iubirea - iubind
Stele poți
Să aduni...

ABIA...

Abia de mai şoptesc
Iubirea
De când ne-am socotit străini
Şi-am desfrunzit
Nemărginirea
Cu limite
Pline de spini.

Abia de mai şoptesc cuvinte
Abia de ştiu
Ce înseamnă noi
În tot acest străin 'nainte
Rănit de arsul
Înapoi...

Abia de aud prin ceață
Vântul
Miresmelor
Stinse de crini
Abia de simt

Sub tălpi pământul
În miez de abis
Şi de destin...

ŞI MI-E ÎN ZADAR

Mi-e timpul gol
De spațiul
Comodității pline
De a vedea
În juru-mi
Cum cresc
Adânc ruine...

Mi-e visul
Ca un cântec
Închis în colivie
De atâta amar fățarnic
Ce sufletu-mi
Sfâşie...

Şi mi-e în zadar
Furtuna
Pe care o stârneşti
Tot aurind
Minciuna
În care te zideşti...

CELOR CARE MĂ ÎNTREABĂ DE CE TAC...

Psihanaliza
A găsit cauza cauzelor
Exibiționiste
Sau refulate

Din Cetate...
La ce bun
Să mai bat câmpiile
Iubind cântecul
Florii de Soare?!!
Opiul, roşului mac
Jumătate negru
Jumătate alb
A ajuns sevă
În rădăcina
Copacilor care
Asupriți de lumină
Prăbuşesc în țărână
Aer, vis şi înalt...

NICIUNDE...

E ora
Ceasului târziu,
Şi de pustiu
E fără sens
În amintiri ce m-au premers
Să vii,
Să pleci,
Sau să rămâi...

Răscrucea
Timpului de dor
S-a înălțat
Treptat
Şi cad...
Sub paşi
Nu am cărări de zbor
Lumina-i franjurată în ciori

Şi mâine
E la fel ca ieri
Niciunde,
Nimeni,
Nicăieri...

CE SOMN MI S-A FĂCUT

Ce somn mi s-a făcut
de frig
de dor
când ochii mi s-au rupt
văzduh
în zbor...

Ce somn mi s-a făcut
fără aripă
în miez de vis
pustiu de clipă...

Ce somn mi s-a făcut,
ce fără tine
sunt ochii mei
acolo unde,
în ceas de veşnicie
sunt fir de iarbă
în vântul ce adie...

NU MĂ MAI RĂNEŞTE LUNA

Şi,
Nu mă mai
Răneşte Luna

Fără de sevă
Piatră am ajuns
Hotar
Între atunci
Şi totdeauna
La margine de licăr
Învingând furtuna
La vreme
De întrebări
Făr' de răspuns...

ŞI, MAI ASCULTĂ

Ascultă
S-au liniştit
Himerele
Şi poate
Vei înțelege
Câtă libertate
Ți-am oferit
Iubindu-te
Departe
Ca prag de rouă
Între zi şi noapte...

Şi, mai ascultă
În muguri
Liniştea precară
Văzduh de floare
În zbor de primăvară...
Şi, nu întreba
De când şi până unde
Iubirea mea

În ochii tăi
Se ascunde...

NE-AM CAM PIERDUT

Te-ai cam pierdut, iubirea mea,
de mine...

Prin jungla
patimilor reci
fierbinte jar
ascuns în clipe
amarnic
singur
nu înțelegi
cum pot lăsa
fără de nume
şi fără paşi
de zbor
poteci...

M-am cam pierdut, iubirea mea,
de tine...

În nopțile
tăcute larg
la marginea iubirii apuse
în valuri
către țărm
mai sparg
corabia speranței oarbe
sub felinarul Lunii înalt...

Ne-am cam pierdut şi de poveste...
şi, nu e cale înapoi
şi, pană dincolo
mai este
potop de lacrimi,
vânt şi ploi...

RĂSFOIEŞTE

Răsfoieşte
văzduhul iubirii mele
ca pe ultima carte de dor
şi lasă
amintirii
clipa
însingurată din
jungla
potecilor
fără paşi...

IUBINDU-MĂ

Iubindu-mă
vei lăsa să se aştearnă
petale de crin
peste
vinovăţia ta asumată
despre
gerul ce-ai fi
la mijloc de iarnă...

Iubindu-mă
te-ai trezi

margine
de primăvară
înflorind
a rod
negrele mâini
ale pomilor
mereu fără soț...

Iubindu-mă
zahărul
bolnav
s-ar topi
şi-ai înțelege de ce
îți pot fi
sare în bucate...

ZIUA MONDIALA A SOMNULUI

Somn de voie, iubite,
voie de la împărăție,
de la ăia care fac calendare
religioase şi nu numai,
ziua somnului de voie
a dormitului
ca să nu se înțeleagă ziua somnului de baltă
de cârlig şi de ştiu eu ce zeamă,
saramură curată...

Eu n-am să dorm
visele sunt toate la tine
le-ai luat
când ai plecat la pescuit în tulburi ape
credeai, amețitul de tine

că somnul cel uriaş
se prinde cu vise...

Na că-l prinseră ăştia
la gulerul calendarului mondial
poţi bate cale întoarsă
acasă...
doar ştii că
nu pot dormi fără vise
fără mâinile tale lopeţi
în jurul mijlocului meu...

BILET DE INTERNARE ÎN SPITAL

Mulţumesc, doctore,
Biletul acesta de internare
Vine post mortem,
Deci mult prea târziu...
Umbra mea verticală
N-o pot aşterne pe nici un pat
În nici un spital...
Umbra mea, bolnava de dragoste
A înnebunit
Zboară
Apoi se aruncă în nopţile cu lună nouă
De pe nişte fantomatice stănci
În marea aflată
Lângă mâine şi atunci...
Lasă-mă nevindecată...
Leacul iubirii mele
L-am dăruit
Răscrucilor la fântâna
Însetaţilor de curcubee...
N-am vrut să mă vindec...

Boala asta a mea
Îmi este ca o comoară...
Vrei tu să-mi fiu săracă
Dincoace de dincolo?
Mă iartă, nu pot,
Dă altcuiva patul meu de spital...
Umbra mea verticală
A înnebunit
Zboară, zboară, zboară...

PE STRADA PLOILOR

Pe strada ploilor,
Iubite,
Înlăcrimarea m-a ajuns...
În clipe gri şi desfrunzite
Răştriştea - parcă îmi trimite
În suflet hohote de plâns...

Pe strada plină de pustiu
Orele şterse şi grăbite
Se îngrămădesc înspre târziu
De atât devreme
Fără minte...

Pe strada plină de amar
În umbre de amintiri pierdute
E noapte fără de hotar
Şi lacrimile-s mult prea multe...

SUNET VIOLET

Sunetul violet
al ultimului meu cantec
te-a atins
dincolo de tăcerea
pe care
o lăsasem
să se aştearnă
la marginea iubirii noastre
din penultima iarnă...

Alb strălucitor
cântecul
fără de noi
se cântă
printre nenăscutele frunze
în crengile copacilor
la răscrucea ultimului dor...

Violet a rămas
şi pustiul
în calea
gerului
pe obrazul
lacrimilor de cristal...

CU INIMA ÎN FRUNZĂ DE TRIFOI

Vezi iubite,
Numai noi
Cu acest
Drum

Printre ploi
Umbra dragostei
Cu o inimă
Ca o frunză de trifoi
N-am ştiut
Că in iubire
E nevoie
De amândoi...

Vezi iubite,
Fără timp
Doar castele de nisip
Am zidit
Lângă marea supărată
Ce voia
Casă de piatră...

Vezi iubite,
Doar absurdul
Absolut
Printre lacrimi
Ne-a durut
Şi-am lăsat
Să se aştearnă
Peste vara noastră
Iarnă...

NU MAI ŞTIU

Nu mai ştiu în ce timp
Nu mai ştiu în ce vis
M-ai închis, te-am închis
Androgeni într-un nimb...

Nu mai ştiu care drum
Nu mai ştiu ce popas
Are spațiul acum
Când mă laşi şi te las...

Nu mai ştiu care val
Nu mai ştiu care vânt
Ne-o aduce la mal
Sfărâmați de cuvânt...

Nu mai ştiu ce amintiri
Te mai țin, mă mai țin
Nu mai ştiu ce iubiri
Am rănit în iubiri...

Nu mai ştiu care tot
Ne-a ajuns în nimic
În văzduhul amorf
Când mă strigi şi te strig...

NIMENI, NIMENI, NIMENI

Nimeni, nimeni, nimeni
Nu-mi mai bate în poartă
De singurătate
Poate-s vinovată
Prea m-am dus aiurea
Gând bolnav năuc
Să retez pădurea
În umbră de haiduc....
Nimeni, nimeni, nimeni
Nu-mi scrie scrisoare
Din apropiata
Dusă depărtare...

Nimeni, nimeni, nimeni...
Numai negre ciori
Sparg roată văzduhul
Şi-mi aduc ninsori...

POEME MOR...

Pe aici
şi umbrele
abia se mai strecoară
poeme
mor de frig
în miez de vara...

Pe acolo
unde ar fi să fie iarnă
de flori uscate
timpul o să aştearnă
uitare albastră
nepăsare - haină...

ZĂBRELE

Idealul meu
Între zăbrele
Aripile
Şi-a cam zdrenţuit
Tot visând
La verzi-albastre stele
Monoton
De gri
S-a împlinit...

Doar speranța
Prinsă în cătușă
Zâmbetu' îşi rânjeşte
Potolit
Foc de paie
Ce-a ajuns
Cenuşă
Într-un univers
Nemărginit.

FATĂ SALCIE DE DINCOLO

Fată salcie de dincolo,
din timp,
dă-mi voie
cu dorul zăpezilor mele
să nu te mai strig...
Fată salcie de dincoace,
din gând
dă-mi voie
în râuri sterpe
să nu mi te mai plâng...
Fată salcie
din inimă de dor
mă lasă
în nisip
de lut fărâmă
ciob de vechi ulcior...

DE NU M-AR FI IUBIT

De nu m-ar fi iubit
Mai mult Iubirea
De nu-mi era

Putere şi destin
Ți-as fi înțeles
Dezamăgirea
Şi-ai fi înțeles
De ce nu-ți vin
La ceas de noapte
In fericirea
De lacrimă
In ochi străin...

PE STRADA TA
Tatianei Stepa

Pe strada ta
e liniştea opacă
copacii degetele-şi frâng
nici vântul nu mai vrea să treacă
prin ploile ce adânc
mă plâng...

Pe strada ta
e liniştea pustie
ferestrele-ți
închise
nu aud
cum umbra mea
ajunsă
poezie
în lacrimă
de tine
a căzut...

Pe strada ta
e liniştea amară

au înghețat
cuvintele
şi-n gând
chiar dacă
în surdină
a mea chitară
se pregăteşte
stinsă
de amurg...

VEZI TU...

Vezi tu,
Iubirea
Dorului cumplit
Mi-a dat puterea
Peste vămi
Să strig
Că-n depărtarea
Ce mi te-a răpit
Voi prinde aripi
Vis
Să te ating.

IARNĂ FĂRĂ SPOR

Ninge cald
Catifelat
Noaptea
În alb
S-a îmbrăcat...

Dimineața-i
Fără spor

Ceața
Vântului covor
Fără minte
Îmi înghite
Albul vis
Amețitor.

Si mi-e gri
Văzduhul orb
Marea înaltă
Ceru' adânc
Dintre gânduri
Parca strâng
Clipe arse
Ce mă plâng...

NU TE AŞTEPT

Nu te aştept
Nici eu,
Nici marea
Cu ploaia
Mă învelesc
Şi tac...

Păstrează
Liniştit
Uitarea
La margini
De prezent
Buimac.

ŞI M-AI LĂSAT

Şi m-ai lăsat
Hienelor
Străină
În ploi să risipesc
Mărgăritare
Pentru acea
Pierdută
Clipă asurzitoare
De linişte
Rănită de culoare.

Şi te-am lăsat
Cum n-am să-mi iert
Vreodată
La margine
De abis
Strălucitor
Deşi
Iubirea
Ne fusese dată
Ca aripă
Într-un acelaşi
Zbor...

N-AM SA ÎNTREB

Înlănţuită de iubire
Nici nu am să întreb
De când
Bob amar de fericire
Lacrimă
În ochi te strâng.

HEI, EU…

Hei, eu… cu a mele idei fixe
Care-ți spuneam aiurea
Că-ți vin numai în vise,
Eu nu sunt Penelopa
Şi tu nu eşti Ulise !
Hei, tu, răzbunător, precum era Othello,
Zadarnic strigi la mine:
Mă enervezi - Rebelo!
Eu nu sunt Dezdemona,
Nici tu nu eşti acela!
Nu vezi că-n teatrul vieții
Regizorul scrântit
În piese diferite
Jocul ne-a împărțit?

Hei, noi…văzduh - culoare albastră
Nu în teatrul ce se joacă
Este salvarea noastră!
Şi nici măcar în proză,
Şi nici în poezie
Nu-i loc de a încape
Atâta nebunie !!!

Ce părți de fericire ?
Şi ce succes îmi dai?
Când fără a ta iubire
Totu-i zădărnicie
Şi iadul se prelinge
Amarnic sus - în Rai ?

Păstrează tu succesul !
Sunt demnă de-a ta ură!

Eu nu în literatură
Intrasem numai dor…
Dacă aşa ţi-e bine
Mi-au visele şi zbor
Acolo unde
Ca într-o tragedie -
Voi spune în văzul lumii:
Îţi fac pe voie,
Mor!

TONUL TELEFONULUI…

Zadarnic a sunat azi telefonul,
Nu era nimeni,
Revenise tonul
Ca un coşmar…
Dintr-un poem barbar…
Ca o speranţă rătăcită în zadar…
A fost poate o greşeală
Mai mult nevinovată
Din nu ştiu ce erată
Complet universală…
Nici nu mai sunt în carte
Şi chiar că nici nu ştiu
De ce azi telefonul
Tot sună a pustiu…
Zadarnic…
Văzduhul s-a mai spart puţin…
Tăcerile de aiurea
Tot mai aproape îmi vin
Singurătăţii mele adânc să îi dea zvon
Că nimeni de niciunde
Era la telefon…

MULȚUMIT…

Doctore,
De când ți-ai luat doctoratul în litere
Nu mai plâng cuvintele bolnave de dor…
Vezi, s-au adunat în cărți,
Mulțumite - ca într-o grădină de flori,
Să-ți aline
Puținele clipe de îndoială…

Doctore,
Medicamentul - iubire - a rodit…
Literele sunt fericite, salvate de boală
Şi uite, îți redau fericirea
De a fi mulțumit.

ŞI TU…

Loveşte-mă şi tu,
Să-mi fie şi mai grea
Iubirea asta ce mi-a fost sortită,
Şi pentru care pân' la Dumnezeu
M-am dus să-i cer
Din veşnicie o clipă…

Zideşte-mă în tăcere cu mândrie,
Aruncă-mă ca pe o piatră în fântână
Acuză-mă şi tu de nebunie…
La ce folos, atâta poezie
Dacă-n noroi eu nu vreau să rămână
Cuvântul ce-a născut Limba Română,
Cu adânc văzduh în oameni de țărână…

E mult mai mult decât puteam eu duce

Tot ce ți-am spus şi tot ce n-ai crezut,
De bună voie voi urca pe cruce
Lăsându-mi gândul altui început.

Mă lasă undeva, la limita uitării
Ca pe-un răspuns ce aşteaptă întrebări…
Ca pe-o comoară din adâncul mării,
***C**a pe un vis aprins în alte zări…*

NEPOATE...

Auzi, nepoate, să ştii una şi bună...
Pe vremea aia, dusă de apă,
Când unele (destule...) s-au tot unit cu romanii
Au mai fost şi femei ce şi-au văzut liniştite de treabă...
De libertatea aia fără de constrângeri...
Printre astea, cu minţile adunate în cap
Şi cu sufletul mai mereu printre îngeri,
A fost şi femeia ce viață ți-a dat...

Ei, i-ar fi ruşine să te audă spunând:
Că pe aici, oamenii mor,
Mai cu seamă ăia cu scrisul, scriitori cum le ziceți acum...
Sau ăia nebunii (buni) cărora le ziceți poeți,
Oamenii ăia bătrâni la tinerețe şi copii la bătrânețe,
Ce ticluiesc în cuvinte
Atâta vremelnică neaducere aminte...
Mai ales de aceştia, să n-audă ca ar fi muritori,
Doar o ştii, cât de repede plânge...
Te-ar jeli de pomană prin cer,
Căutându-te printre toți păcătoşii ce pier
Neştiind că duhul veşniciei
Şi tu, şi alții ca tine
Îl aveți moştenire ...

Fiind şi pe aici şi prin cer...
Nişte oameni ca oamenii
Învăluiți de mister...

DIN ETERNITATE…

După cuvântul tău
La despărțire,
Dup acel adio apăsat
Ca-n foc etern
Aprinsă de iubire
În rugul care eşti
M-am aruncat …

Ei bine,
Jar şi foc şi scrum,
Văzduh al umbrei în lumină
Nu-ți mai sunt margine de drum,
Da-ți sunt
Sub talpă timp şi rădăcină …

Adio tu,
Ce disperare
Într-o despărțire
Aiurea, fără sens…
Adio tu,
Ce adâncă zare …
Să-mi, să-ți fiu
Eternitate
În coajă - miez …

CE PRIMAVARA OARBA

Ce primăvară oarbă,
Ce iubire
Ai vrea să îngâni
La margine de drum,
Dar dincolo de amăgire
Atunci e atunci
Acum e acum…

Spune-mi că nu-i realitate,
Că timpul ăsta e-un coşmar,
Că încă dorm,
Că nu se poate,
Să am în suflet doar amar,
Că e ajunsă primăvara,
În geana dimineții şi,
A mai rămas în noi iubirea
Şi vom mai scrie poezii.

Spune-mi la margini de ispită
Că-n ochii mei găseşti lumină,
Că n-am fost niciodată clipă
Că-n dragoste nu-ți sunt străină…

Spune-mi că-n sete la fântână
Acelaşi dor l-om potoli
Că vom rămâne împreună
Nebuni cuminți în a iubi.

DINCOLO DE VIS ŞI NOAPTE

Dincolo de vis şi noapte
Dincolo de fantezie
În zadar aş scrie o carte
Pe un ţărm de poezie…

Dincolo de primăvară
Munţii parcă au ochii scoşi
Şi-o privighetoare - cioară
Într-o scorbură de os...

CINĂ ÎN DOI

Două linguriţe de văzduh,
Trei de pulbere stelară,
Două lacrimi
Şi-un sărut,
Un cuvânt, un dor ascuns
Luat din cămară...
Puse toate
În privirea ta aprinsă,
De întrebare şi răspuns,
Coapte apoi
Până la apus,
Ne vor fi sigur de ajuns
Pentru cina noastră
De, astă seară...

CU CIREŞE LA URECHI

Am să mă îmbrac cu o iederă
Pe care
O voi planta
În chiar inima mea...

Şi-mi voi mai pune
La urechi cireşe,
Lăsându-mă apoi,
De zare îmbrăţişată
Ca într-o poveste de singurătate plină
În care întuneric şi lumină
Trăiesc dintr-o aceiaşi rădăcină.

Am să păstrez aceste lacrimi, poate
Într-un gheţar ce s-o topi cândva...
Sunt lacrimi diferite, asortate,
Aproape chiar numerotate
De cineva
Ce a intrat mult prea brutal în viaţa mea...

Singurătate împărţită în două,
Liniştitoare, totuşi... posesivă...
Mi-e secetă, mi-e vânt şi n-o să plouă
În setea mea aflată în derivă...

GÂND BĂTRÂN...

La marginea tăcerii
Stau şi aştept
Bătrânul gând, gând înţelept
S-ajungă gândul cel nebun
Pe care nu voiesc să-l spun
Înainte de a ştii concret
Ce-o zice gândul înţelept,
De acum bătrân,
Ca veacul tot
Pe care l-am trecut înot,
Ca un nebun grăbit să vadă
Cum stau cristalele în zăpadă...

Mi-e mult pustiu
De atâta frig
Deja-i târziu
Şi parcă simt
Un dor ciudat de infinit...
De acum, chiar pot să vă şi spun
Că eu sunt gândul cel nebun
Ce stau cuminte şi aştept
Bătrânul gând, gând înțelept
Pe care cred, că am să-l iert,
Că e în mine, dar l-aştept...

IAR SINGURĂ...

Iar singură
În arena disperării...
De nicăieri
Nici o mână de ajutor...
Străină,
De visări
În largul mării
Corabiei ce sunt
Caut cărări...

Iar singură,
În mijloc de furtună,
În valuri mari
Ce-mi amintesc de țărm...
Iar gust uscat de soare şi parâmă,
Azi ruptă,
Despletită, inutilă...
Ca un coşmar din care
Somnambulă în somn,
Spre nicăieri

În timpul niciodată
De veghe stau
Chiar şi atunci când dorm....

RĂSPÂNTIE...

Acum,
Din această
Nouă răspântie,
În care pari a fi
Şi pentru mine,
Un indicator de drum,
Poți să-mi faci cu mâna,
Poți să-mi spui înspre ziuă,
Cât pofteşti:
Adio, adio, adio ...
Eu n-am chef de paşi,
Sunt un popas,
O umbră fără stăpân...
Şi uite,
Chiar dacă în mine
Se zbate plecarea...
Orice ai face,
Lângă tine rămân
Adiere
Ca o poftă de drum...

LINIŞTE VERDE...

Aveam nevoie
De liniştea asta verde,
De ochiul acesta
Albastru senin,
Înconjurat de forfota norilor

Ce mă cred mijloc de secetă
Foc fără lacrimă,
Fără umbră
În ascunsul suspin...

Aveam nevoie
De un mijloc de țară,
De-o rugăciune murmurată
La Cheia,
Ca să mă simt iar întreagă,
Dincolo de nelinişti,
Femeia
Ce dintre toate
Îți sunt cea mai dragă...

DE ACUM...

Din adâncimea uni zbor
Aproape înalt,
În orizontu' încercuit de un pătrat
Voi fi de acum
La margine de drum
Doar depărtarea unui cântec mut,
O aripă de zbor neînceput,
Un biet prezent la viitor trecut
Şi-o pasăre cu rădăcini în lut...

Voi fi cuminte, crucea mea de piatră
Lângă o fântână în sinea ei pribeagă...
Şi din tăceri de-o fi să mai aud
Ulcioarele înflorite în dor de apă...
În abur către ceruri am să urc,
Să chem acasă ca pe-un duh năuc
O ploaie, ce furase de la noi

Izvoarele, pe care, chiar de n-o vrea,
Va trebui să le aducă înapoi...
Vor fi atunci, nopți pline de lumină
Şi răsărituri arse de rugină
Pe țărmul mării ce de sete a urcat
Înspre adâncimea unui zbor aproape înalt...

IUBITĂ

Iubită
În iubirea
Altui orizont
Străină
Lângă ploaie
Lacrima o înnod
De seceta
Potopului răsfrânt
În care abisal
Aproape urc...

TU NU VEZI...

Tu nu vezi
Că-n atâta rătăcire
Copacii printre oameni
Desfrunzesc
Că păsările
În zborul
Spațiului iubire
De lacrimă
În foc
Se prăbuşesc?

N-auzi

Izvorul
Setei,
Clipa nu te doare
De veşnicia
Râului confuz
Pe ţărmul unde
Ar fi fost o mare
De lacrimi oarbe
În adânc urcuş?

FÂNTÂNA ÎNSETATĂ....

Nărozi
Bieţii plozi
Ai movului bătând spre roz....
Curcubeul
S-a roit.
Poarta către infinit
Are lacăt de granit
Şi zăbrele
Pentru
Roiul meu de stele.

O fântână
În voia ta
De tot nebună
Noaptea bea
Argint din Lună
Ca să-ţi spună
Că de sete
Este în stare să se îmbete
De culoare
Şi să plece
Seceta în văzduh

Să înece
În şuvoi de ploaie rece.

DINCOACE DE VIS

Ce m-aş face
De n-ai fi
Clipa mea
Noapte şi zi
Şi-n păduri m-aş rătăci
Scrum
La margine de foc
Rug
Aprins
Din loc în loc?

Ce-ai visa
De n-aş fi vis
Floare albă
În cais,
Ce-ai fi tu
De n-aş fi crin
Lacrimă
Şi dulce vin,
Când în pragul tău se adună
Ploile
Ce n-or să-ţi spună
Niciodată
Noapte bună?!

ELVEȚIA CRISTINEI

Ce de amurguri, tată,
Ce amurguri,
Elveția Cristinei ți se face drum,
Ce vară hoață,
Ce de ploi, ce gânduri...
Şi ce de alb la tâmple
În inima ce-ți spune c-ai fi ajuns bătrân.

Ce de văzduh
La margini de fereastră,
Ce alunecare în clipa
Plopului cu dor,
Ce telefon păgân
De depărtare albastră
Şi iar, ce atâta jale
Să vezi cât eşti de singur
Şi cât eşti de bătrân...

Ce de amurguri, tată,
Ce amurguri...
Şi nici măcar de-o clipă
Să nu-ți vin
La ceasul înserării
În pahar cu apă
Când de întuneric parcă
Te temi şi tu puțin.

NĂZDRĂVANĂ

Nu e de ajuns o inimă
Se pare
Că năzdrăvană trebuie să ajung

Să-mi cresc
Vreo şapte inimi
Visătoare
Şi apoi cu toate şapte
Suflet să mă şi vând
Ca marfă ordinară
Oricui trece prin târg.

DESTUL ...

Stau rezemată de vânt
Şi ascult glasul pământului
Ce m-a crescut,
Fără să-mi dea amănunte
Ce vrea de la mine,
Ce am de făcut
Pe aici, printre atâtea
Cuvinte ...
Şi margini de lut ...

Am lăsat păsările cerului
Să-mi ciugulească ochii,
Drept plată
Pentru liniştea
Ce mi-au păstrat-o,
Plecând cu pui cu tot
În ţările calde ...

Aştept iarna,
Să pot adormi în uitarea
Dorului de întrebări fără răspuns ...
Aştept cuminte
Scufundarea în pământ...
Şi de acolo,

Să mă rog în genunchi
Să nu mai redevin
Ființă
Niciodată în lut ...

Dar până atunci
Aştept iarna
Rezemată de vânt ...

PERPETUĂ NEFERICIRE

Aripă
Ca un spin
Înfipt
În ceață
Postmortem
Dacă aş fi în viață
Printr-un poem,
Desigur trist,
Cu zâmbet rar
Şi altruist,
Ar fi să-mi fiu
Drept moştenire
Perpetuă nefericire
Pe țărmul
Spațiului pustiu
Iubind iubirea
Mult târziu
La fel ca în acest prezent
De mine doar
Mereu absent ...

DOAR CLIPA MEA

Lăsată în abis…
Aproape zbor
S-a prăbuşit în gol,
Doar liniştea
Iscată şi în vis
N-a vrut să ceară
Nimănui
Un ajutor …

Interesant,
Să mergi şi să tot mergi
Şi de odată frânt
Ultimul drum
Să lase peste noi
Un vers
Nebun
Şi-o gaură
În mijloc de Univers …

SPECTACULOS …

Spectaculos, spectacol,
Teatru !!!
Şi dacă tot am fost nebuni
De ce ne-ducem
Azi la dracu
Urlând că suntem :
Buni, da buni, mai buni ?!!
Cinstit ar fi să recunoaştem
Că-n disperare
Suntem doi nebuni …

ESTE TÂRZIU …

Doar înspre mine
Goală ți-e privirea,
A fost prea mult
Văzduhul meu puțin,
Şi nici nu înțelegeam nemărginirea
De atâta dor,
De atâta cer senin …

Doar visul meu
Rănit pe-o piatră plânge,
Un Univers
În care nu exist ..
O dragoste
Într-o pâine ce se frânge
Iubire în iubire,
Suflet crist …

N-AI NICI O VINĂ, TU …

Din când în când
Aripa nepăsării îmi bate
Cu degete de linişte
În fereastră …
Şi atunci, parcă uşoară,
În văzduh se risipeşte
Iluzia ce-a fost
Chiar viața noastră …

Din ochii mei de sete
Printre stele
Pe calea Lunii
Mă aventurez crezând

Că veşnicia pentru mine este
Un perete
De oglinzi concave
În care râd nebună
Chiar şi atunci când plâng.

N-ai nici o vină tu,
De plăsmuire,
În mâna ta
O floare tristă am fost,
Doar clipă -
Într-un ceas de desfrunzire
Eternitate
Fără adăpost ...

DEZAMĂGIRI …

Este târziu,
Sau poate, mult devreme ...
Este prea mult
Sau poate prea puțin ..
E vară iar,
Ai nu ştiu ce probleme ...
Şi cum spuneai cândva
Se ofileşte parcă
Timpu'în calendar ...

Dar, nu mă mai adun
Din tot adâncul,
Din tot înaltul
Ce m-a înghițit ...
În risipirea mea
De tot grozavă
De rece - cald

Singurătatea o respect
Şi o ascult,
Chiar dacă un dor
Pustiu de mine
Încet, încet, se mistuie
În seara de adio
Dinspre asfințit ...
Lăsând chemarea
Visului
La limită de minus infinit ...
Ştiind că de acolo
Începe
Al cincilea anotimp ...

AI VEŞNICIA TOATĂ

Ai veşnicia toată
La îndemână
Ca să mă dai uitării
Imediat...
Ai liniştea
Iscată de furtună
Şi supărarea
În care m-ai iertat,
Fiindcă am fost hoața
Razelor de lună
Ce sufletul
În ceruri ți-a purtat...
Nimic nu iau
Din infinitul tău...
Chiar şi iubirea
Îți rămâne ție...
Nu am ce face
Cu părerile de rău,

Eu sunt hotarul
Dintre vis şi poezie
Şi-n adâncimea
Sufletului meu
Timpul pustiu,
Mi-e totuşi,
Veşnicie...

SUFLET GOLIT

Mă voi opri
La margini de cuvânt,
Nu am de ce
Să hoinăresc
Prin vis ...
A fost frumos
Chiar şi ce-a fost urât...
A fost şi înalt
Adâncul din abis ...
A nimănui
O nouă depărtare
Îmi este mie
Apropierea care
A venit
Să-mi vândă în târg
Ultima poezie
Ce sufletul
De suflet mi-a golit.

Prea înaltă
În lumea asta mică
S-a ridicat privirea
Ce-mi ardea
Curajul ancorat de frică

Într-o nălucire
Stranie de stea...

Să mă adun
Iar lacrimă în tăcere,
Iar margine de drum;
Popas haihui...
Oricum,
Pe aici, printre himere
Sunt clipa de iubire
A nimănui...

DE NĂLUCIRE ...

De întrebări
M-a vindecat
Tăcerea
Ecoului
Pe buză de răspuns...
De dragoste
M-a vindecat
Durerea
Atingerii
De clipă
Înspre apus...
De nălucire
Nu m-am vindecat...

Mai sunt şi azi
Bolnavă de iubire
Simțind în mine
Focuri ca de Iad
În răzvrătita
De acum,

A ta privire
Rămasă
Într-un adânc înalt…

DE UNDE AER ?

De unde aer
Pentru a mea aripă ?
De unde dor
Şi atingere de clipă,
Când veşnicia
Timpul mi-a răpit
Lăsându-mi
Spaţiul
Ca pe-un labirint ?

DE COLO, COLO ...

Ce rău e să te naşti
Între religii ...
Ce greu e să trăieşti
În două lumi...
Şi lumile acestea,
Ale tale,
Să nu te accepte,
Să te alunge
De colo, colo
Având statornicia
În rădăcini...
În suflet porţi
Doar praful de pe drum...
Şi gust amar -
De acasă - între străini...
A nimănui

Şi parcă a tuturora
Mă simt
În fiece răscruce
Pe unde HORA
Ca o roată de noroc
Mă prinde în joc
Şi apoi, de mine fuge
Cu lacrimile ploii
Să se arunce în foc...

NARCIS

Eram un orizont
La ţărm de mare ...
Un vis
De neatins
Ucis
De o aripă
Ce-a încetat să zboare
Zdrobind în valuri
Chipul lui Narcis...

Îngemănare
Îngenunchiată
Tainic
În faţa absolutului înalt
Ce-a început
Pe trepte să coboare
Înspre abisul
Ultimului iad...

ERAM UN ÎNCEPUT DE NICIODATĂ...

Aveai dreptate
Mi-a orbit privirea
De atâtea năluciri
Ce-am împletit...
Eram de mult
La ţărm de amintire
Fericirea
Acelui vis
Pierdut prin infinit...
Eram un început
De niciodată...
Trecut fără prezent şi viitor...
Şi am rămas
Iluzia prădată
De aripi
Intr-al muntelui
Izvor...

GRIPA

Mi-e clipa
Retezată
De-un abis
Risipa
În clepsidră
S-a aprins
Şi-n ochii goi,
Pierduţi
Vin
Ploi.
Hepatic cad
Îngălbenite frunze

În noroi.

Mi-e toamnă
Până peste poate
Mi-e liniştea
Strivită într-o carte
Mi-e somnul
Ca un fel de moarte
Aproape lanţ
Legat de o cătuşă
Într-o libertate
Fără nici o uşă
În prag de iarnă
Care m-a zidit
În temelia
Marelui Nimic
Arzândă stea
Într-un ocean de frig...

MAI SĂRACĂ, MAI BOGATĂ

Mai săracă
De-o iubire,
Mai săracă de trecut
Am ajuns
Nefericire
Pe un pod de lacrimi rupt.

Mai bogată
De culoare,
Fără litere de foc,
Mai străină de visare
Rătăcind
Din loc în loc

Am ajuns
O lumânare
Stinsă
De al meu noroc.

Mai cuminte,
Numai frică
De cuvinte m-am lovit
Şi-am ajuns
O mare mică
La un început
Sfârşit.

Ca de ceață
Amintirea
Risipită
S-a pierdut,
Ca de gheață
Doar iubirea
A rămas
Să construiască
Podul cel de lacrimi rupt ...

ZBURĂTOR

Zburător fără de formă şi culoare,
Uitat la margine de singurătate,
Străin la vorbe şi la fapte
Întoarce-te iarăşi în noapte ...
S-au nins iernile în aşteptare,
S-au trecut toate anotimpurile
În seceta dinspre uitare ...
Plecate-s păsările călătoare,
Pierdute-s, pustiite-s cuiburile ...

Ferestrele pleoapelor mele,
Neumezite de lacrimi
Te-au urmărit printre stele,
Te-au aşteptat în pragurile surde,
Te-au legănat deasupra valurilor atât de flămânde,
Adunând plecarea, pe care
Am împărţit-o cândva amândoi ...
Şi acum, goi
De atâtea împliniri
Comete despletite gonind goana din noi
Nemaigăsind calea înapoi
Nici n-am mai fi
În iubire-lumină
Un acelaşi
Şuvoi.

NU MĂ PREA LAS DUSĂ DE ACASĂ ...

Nu mă prea las dusă de acasă,
Nici că mi-e dor de mine printre străini,
Dimpotrivă, mi-e dor să stau cu mine la masă...
Am de făcut rânduială prin viaţă,
Mă mai spăl de negură pe gene,
Mă mai scutur de ceaţă
Mai scriu câte-o trăsnaie pe-o coală,
Mă mai vindec de boală
Şi-n sobă mai bag nişte lemne...
Este cam frig pe la mine
Prin suflet...
Au cam fost deschise ferestrele înspre ger,
Mă întorc dinspre azi către ieri.
Nu-mi mai bateţi în poartă,
E târziu şi nu mi-e de taină cu voi...
Hai, plecaţi iată câinii singurătăţii mele

Vă latră...
Poarta inimii mele închisă
Nu se vrea spartă...
Aveți vreme destulă
Să ajungeți cu bine
La casele voastre – înapoi...

SFÂRŞIT...

Nici un vis
Nu se mai deschide
Amintirii ...
Aud că-n depărtare
A naufragiat
Corabia iubirii.

Nimeni nu-mi întinde
Mâna,
Sunt
Singură
Şi doar furtuna
Mă înconjoară
Printre norii ce plâng.

Tu, înstrăinarea toată
Ai zidit-o în jurul meu ...
Depărtarea aproape oarbă
Mută
Parcă îmi e mereu ...

De tăcere
În oglindă
Mă lovesc
Când vreau să zbor

Şi-ntr-un cui
A mea aripă
Sângerează îngrozitor.

Prizonieră
Sun tristeţii,
Pasului
De drumuri frânt
Şi în geana dimineţii
Dintre ploi
M-adun şi plâng ...

PÂNĂ LA CENUŞĂ ...

De tot sărace
Cuvintele
N-au de ce
Să vină încoace,
Cu o fărâmă de lumină
Cu miros de struguri copţi,
Cu miros de ploaie adâncă
În iubirea mea nătângă
Ce habar n-are să plângă
Zgomotos
(Că aşa-i frumos...)

Las' să-mi fie secetă
Dacă am voit să urc
De nebună pe acest rug
Ştiind că sunt
Doar o cometă
Ce de alte legi
Ascult.

Las' să ard pân' la cenuşă
Vinovată într-al meu iad
Fiindcă am deschis o uşă
Şi-a iubi când eşti păpuşă
Este sigur, greu păcat...
Da-n iubirea mea grozavă
Orice ar fi, vinovată de iubire
Însetată, las' să ard...

DINCOLO

Dincolo de dincolo este iarăşi dincolo...
Acum nu ştiu precis, precis,
Dar aşa îmi pare de aici,
Din această margine de lume ...
Atâtea margini, atâtea priviri...
Sunt dincoace în mine,
Dincoace de fereastra
Ce-mi permite să văd şi să aud .
Mă leagă de lume
Doar firul de gând,
Fir de iubire, adiere de vis...
Ce-mi atinge a cunoaştere pe el, pe ea
Pe unii pe care îi ştiu şi pe mulți, tare mulți alții ce nici nu mă ştiu...
Ne tot privim prin fereşti de privire,
Nu ne mai aducem aminte, cum era ziua aceea
În care eram dincolo de margine
Înăuntru – în timp.

JAR DE ARIPĂ

Eram scrum,
Poezie arsă ...
Renunțare de drum ...
Eram lacrimă în cenuşă,
Amintire de fum ...
De ce trebuia
Jar de aripă
Să mă atingi ?
Să strigi că:
Infinitul în mine țipă,
Că n-am voie să las vântului
Iubirea viselor
În risipă ?

Spune-mi ce să fac,
Cum să sting
Focul răzvrătirii din inima mea ?
Cum să mai pun lacăt iubirii
Incandescente, cu lumină de stea ?
Cum să ajung la singurătățile
Degerate,
Izolate din lumea cea rea ?
Cum să le dau căldura
Timpului întreg?
Spune-mi, Jar de aripă,
De ce priponită
Alerg
Să sparg tăcerile răzlețite,
De ce sângerez printre cuțite
Pulbere de lumină
Când nopțile mint ?
Şi de ce sufletul îmi rămâne

Întreg ?

Spune-mi, Jar de aripă,
Că arderea aceasta târzie
Nu-mi este în timp de spațiu pustie,
Mai spune-mi că încă mai este nevoie
Şi de vraja ce tainic respiră în poezie...

DE CE M-AȚI OPRIT DIN DRUM?

Mi se pierd cuvintele printre gânduri,
Mi se pierd gândurile printre oameni,
Şi nu mai ştiu, nu-mi mai amintesc
De ce şi pe cine iubesc.
Mi se pierd amintirile,
Mi se pierd primăverile
Şi mă alergă un drum ce mă cheamă înapoi...
De ce m-ați oprit din drum ?
Aveați ceva anume de ascultat ?
Aveam eu oare ceva să vă spun ?
Nu mai ştiu ... am uitat ...
Vă privesc preschimbați în păduri,
În păduri printre oameni şi gânduri
Şi vă văd fără de cântec,
Fără de vise...
Şi vă aud în mine plângând,
Plângând aşa, cu mâinile întinse
Spre un ceva dus de la voi,
Spre înaltul înalt de dincolo de stele,
În pulbere de cioburi amare, calde, grele ...
Şi erați înainte oameni,
Oameni cu mâinile căuş de simțire,
Cu mâinile cumințti, potolite de facere,
Împreunate a cruce peste prunci de iubire....

Şi totuşi, de ce m-aţi oprit din drum?
Ştiţi voi pe unde pot s-o mai iau, eu acum ?
Nu ştiţi ? Chiar nici voi nu ştiţi ?
Şi voi sunteţi ca mine
Prin păduri rătăciţi ?!
Şi atunci, de ce m-aţi oprit din drum?
Şi de ce din ochii voştri închişi
Curg spre mine fuioare de fum ?

NU-S CIFRĂ

Nu pot pleca
Dar nici nu pot rămâne
La marginea tăcerilor de lut ...
Şi uite,
Ochii tăi nici nu pot spune :
Vorbeşte, tu
Cu inima te aud ...
Eu nu sunt cifră
Într-o adunare,
Nici sunet risipit
De-un val de mare...
Nu sunt venire,
Nu sunt nici plecare
Nici amăgire
În orizontul clipei viitoare ...
Nu pot pleca,
Dar nici nu pot rămâne
Pe ţărmul dorului pierdut...
Şi uite,
Depărtarea fără nume
Aripi îmi dăruieşte
În fiece cuvânt ...

BĂRBAȚII …

Bărbații, aceste
Calamități naturale,
Aceşti semizei
Printre bietele, amărâtele astea
Mult prea nefericite femei …
Puternici,
Până la prima zgaibă,
Sau diaree precară …
Atunci să vezi curaj
Şi mai ales văicăreală …
În a recunoaşte femeii
Vocația de mamă
Şi de soră medicală …
Aceeaşi femeie de :
"Tu-ți dumnezeii mătii,
De încuiată,
De târfă (dacă se întâmplă
Să fie femeia vreo frumoasă
Păpuşă…)
În rest, bărbații sunt foarte puternici,
Mai ales dacă au conturi în bănci
(Nefalimentare),
Sau dacă învârt afaceri prospere .
Indiferent cât de sluți, sau cât de inculți …
Cu toții se cred semizei …
Ăi mai tari şi mai tari bărbați
Desigur, dintre femei …
Până la prima zgaibă,
Sau până la prima boală .
Când li se îmblânzeşte privirea
Şi devin mieluşei …
Bărbații, puternicii ..

Vai, de ei …
Nu ştiu cum ar putea supravieţui
În lumea aceasta -
Fără de femei …

COMUNICARE

A mai venit poştaşul
Cu o scrisoare,
Cu o depărtare
Adunată-n plic …
Şi ţi-a mai dat
O clipă de visare
Şi-o cheie pentru poarta
Marelui Nimic …

STREPEZIT

De-o amăgire
Şi de-un vis zdrobit,
De-o despărţire
Care ne-a unit
Pustiul dintre noi
S-a sterpezit
Şi liniştea
Adânc
S-a auzit …

SUSPENDATĂ

Voi rămâne suspendată
În clipă
Ca bob de rouă
De veşnicie condamnat…
Ca într-o mare

De abis şi de risipă
De suflet ce pe sine s-a prădat ...
Iubind iubirea
Ca pe o aripă
Sfidând adâncul ca pe un înalt
Prin vămile văzduhului
Ce înghețate ard
La margini de clepsidre
Ce fără nici o noimă
Luându-se la harță
În amintiri se sparg ....
Lăsându-mă căderii înalte
Bumerang ...

AM FOST …

Am fost şi voi rămâne o himeră
E timpul să m-adun,
Să mă întorc
Cuminte
Ca o amintire pasageră
În lumea mea de vise şi de foc ...
Să nu mai ştiu
A revenii ființă,
Dintre poveşti să nu mai pot ieşi,
Să încerc
Trecând peste a mea voință
Să uit definitiv
Ce înseamnă
Omenescul strict
- A fi ...

DE UNDE ?

De unde să iau
Mâinile tale
Când îmi îmbrăţişează marea
Trupul ?
Şi doar disperarea
Îmi răpeşte sărutul ?

De unde să iau
Oglinda privirii
La ţărmul iubirii
Când nu mă iubeşti ?
În care poveşti
În care visare
Să mai fug
Numai gând
De atâta uitare
La care n-ajung ?

SĂ NU MĂ IERȚI

Să nu mă ierți,
Fiindcă sunt vinovată
De risipire
În labirinturi reci ...
Să nu mă ierți
Fiindcă de rătăcire
Pădurile sub paşi nu au poteci ...
Să nu mă ierți,
Că am lăsat doar marea
Închisă într-o lacrimă înghețată...
Să nu mă ierți că m-a răpit

Visarea
Şi-o margine
De fericire disperată ...
Să nu mă ierți,
Fiindcă sunt vinovată
De apus de lună
Şi de clipă
Dusă înspre niciodată ...

MARGARETĂ CU PETALE …

Depărtarea apropiată
Are gust de sare,
De scoică sfărâmată,
De stâncă ajunsă
Nisip,
De spațiu
De al cincilea anotimp ...
De întrebare
Şoptită de vânt,
De petalele
Margaretei
Smulse râzând,
De aromă de cleşte
Şi mai ales de :
“ Mă iubeşte, sau nu mă iubeşte”.

AL MEU NOROC

Între secetă
Şi potop
Se află
Răstignit
Al meu noroc.

Nici n-am loc
În fântâna mea de lacrimi
Să îngheț
De atâta foc ...

Mă mai joc
Ştiind că pot
Printre flăcări să înot .
Ştiu că-mi este la îndemână
Apa vie din fântână,
Ce-mi alină orice vis
Când pe drumuri
Vreun abis
Mă absoarbe
Rece – încins ...

MÂNA CUVÂNTULUI

Dă-mi mâna cuvântului tău,
Mi-e teamă de rătăcirea privirii,
Mi-e teamă de-o cădere în hău
Mă sperie poarta dezamăgirii ...

Mi-au zdrobit sufletul
Pietrele vorbelor goale,
M-a orbit vântul înstrăinării
Şi mai am spațiu puțin
De-a găsi singura cale
Departe de această vale a plângerii,
Până în buza timpului
Înghețat şi hain ...

Dă-mi mâna cuvântului tău,
Sprijin în noaptea furtunii

Ajută-mă să trec de oricare rău
Atins de puterea minciunii …

Dă-mi adevărul pământului meu,
Pământul acesta pe care trăim,
Ajută-mă, cu lumina cuvântului tău
Să nu-mi pierd cumva
Nemurirea
În adâncul statornicului hău
Ce-mi absoarbe înspre Lună
Iubirea …

REGULA JOCULUI …

Ai perfectă dreptate,
Nu respect regula jocului,
Eu mă joc !
Nici măcar nu scriu poezii,
Îmi notez sentimentele,
Răzlețe ce-mi bat ca nebune în poartă …
Şi apoi, nu văd de ce te tot plângi,
Doar tu, eşti cel care m-ai aşteptat,
Ce ai vrut să asişti la naşterea mea …
Ce-ai fi vrut,
La clipa asta de viață ?
Mai mult ?
Fii serios, şi spațiul e strâmt,
Aproape un punct,
Rotund,
Cât un infinit
În care se ascund,
Toate definițiile tale despre poezie…
Despre care eu nu ştiu nimic…
Nu respect regula jocului,

Eu mă joc,
Sunt liniştea furtunii
Ce se aruncă în foc ...

ALTRUISM PĂGÂN

Văd şi eu
Că ți-e greu
Să tot fi
Lăcrimar de iubire
În sufletul meu ...

Fii fără grijă
Răsplată
Nu-ți cer
Pentru acest giuvaer
Al iubirii ...

Eu sunt
Viitorul zilei de ieri
În prezentul din setea privirii ...

Mai departe
Aproape să-ți fie
Lumina
Şi tot ce-ți doreşti dinadins...
Mă mistuie focul,
Rugina...
Recunosc cu smerenie vina
De-a fi doar o umbră,
Amintire de vis ...

CUPRINS

MAREA PENTRU TINE **11**
NU APRINDE LUMINA **11**
POATE AI TRECUT GRANIȚELE **12**
NU MĂ MAI FAC **13**
TE IUBESC, ŞI? **13**
SETEA **14**
CLIPA HAŞ **14**
PREȚ DE O CAFEA **16**
LOCUIM FIECARE ÎNTR-O ALTĂ POVESTE **17**
IREPETABIL **18**
NU-MI DUC **19**
DE CE M-AŞ FACE VIS ? **19**
GALOP **21**
NEÎNCREDEREA **21**
DRUM BUN **22**
ZBOARĂ ! **23**
NUMAI VÂNTUL **24**
JOC **25**
CONFUZIE **25**
VINO IAR **26**
ÎN PAS DE ZBOR **26**
NEÎNDUPLECAT SENIN **27**
DIN VISE **28**
LA FÂNTÂNĂ **28**
ATUNCI ŞI ACUM **29**
TIMP ŞI SPAȚIU **30**
TEMNIȚA DE LUT **30**
SUNET, CULOARE ŞI CIFRE… **31**
A DOUA INIMĂ DE BUZUNAR **32**
A DOUA INIMĂ DE BUZUNAR **33**
COLIND … **33**
ERAM LUMINĂ … **34**
CUMPĂNA ANILOR **34**
SE ZBATE MAREA **35**
ŞI CUI ÎI PASĂ? **36**
NU-I LOC **36**
ÎMI IAU ARIPILE … **37**

POARTA SPRE FERICIRE **38**
FOCUL POEZIEI **38**
PĂGÂNĂ... ..... **38**
RIDICOL?!! **39**
NU MAI AM ARIPI **40**
UN VEAC... ..... **41**
NU MĂ DA CULORILOR **41**
DE N-AŞ FI FOST **42**
CE TOAMNĂ AM FI LĂSAT... ..... **43**
DE CE NU VĂD? **43**
VEI SPUNE... ..... **44**
FOC **45**
EA MĂ IUBEA... ..... **46**
ÎNNEBUNESC **47**
A CÂTA TOAMNĂ? **47**
DE-AI FI TĂCUT **48**
RĂZVRĂTIREA IUBIRII **48**
NU-ȚI FIE TEAMĂ **49**
PARCĂ S-AU DUS **50**
CE FACI ACUM ? **51**
HAI SĂ-ȚI DAU **52**
DEGEABA-S **53**
PAŞI RĂPUŞI **53**
PE MUCHIE DE LACRIMĂ **54**
PREA ÎNFLORITĂ **54**
ŞI UITĂ-MĂ **55**
SĂ FIE MAREA... ..... **55**
DECEMBRIE **55**
CÂNTEC ÎNGHEȚAT **56**
ÎNVOLBURARE **56**
LA GRANIȚA IUBIRII **57**
UNIVERS ZDROBIT **58**
ECUAȚIA VIEȚII **58**
FLACĂRĂ ALBASTRĂ **58**
VOM RESPIRA LUMINA **59**
SINGURĂ DE ACUM **59**
ALCOOL DE CAFENEA LITERARĂ **60**
ÎN SCRISOARE ERAM EU... ..... **61**
ÎN CUTIA MEA POŞTALĂ **62**
MÂNA MÂNGÂIERII **62**
HAI SĂ MURIM ALTĂDATĂ... ..... **63**

LA ȚĂRM DE DISPERARE 64
ERA NEVOIE DE-O ALTERNATIVĂ.....64
SĂ NU MAI PLÂNGI.....65
NICI O UMBRĂ.....66
ŞI NU TAC... 67
ULTIMA ÎNSINGURARE.....68
GATA CU ÎNGERII 69
POEZIE,.....69
SCRISOARE DE DINCOLO.....70
CE SĂ MAI SPER?.....71
MI-E TEAMĂ.....71
AIUREA PAŞI.....73
ICOANA TA.....74
NUNTĂ.....75
ARUNCATĂ.....76
ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR.....77
NINGE IAR.....78
NU TE AMĂGI 79
ZIMBRUL.....79
ZIDEŞTE FEREASTRA.....80
CULOAREA LIMITEI... 80
DE MUŞCATĂ.....81
VISCOLUL CARE EŞTI... 82
ZADARNIC STRIGI.....83
VIOARA.....83
PRAF... 84
NU ŞTIU CE CĂUTAȚI 84
RĂMÂI CU BINE.. 85
NINGE.....85
LINIŞTEA.....86
ALEEA VISELOR.....87
AZI POEZIA.....87
SĂ ÎNCEAPĂ PRIMĂVARA 88
MINCIUNĂ ŞI ADEVĂR 89
LECȚIA DE IUBIRE.....90
ORIZONTURI VRAIŞTE.....91
GLAS DE INIMĂ.....91
ECOU DE LACRIMI.....92
ABRUPT.....93
SĂRUTUL MUZEI 93
AIUREA 94

APROAPE-DEPARTE DE LINIA FRONTULUI.....95
SPAȚIU ŞI TIMP.....95
RUGĂ ATEE.....96
RĂMÂI CU AMĂGIREA.....96
O UMBRĂ FĂRĂ UMBRĂ.....97
LA MARGINE DE UNIVERS.....98
PRIVIREA TA.....99
CELEI CARE AM FOST.....99
ÎN AŞTEPTAREA ADEVĂRULUI.....100
ÎN AŞTEPTAREA PLOII.....101
VAL CRESCÂND...101
PAS CONFUZ...102
ÎNSINGURARE.....103
MAI MULT…103
LACRIMĂ PENTRU FIINȚA MEA.....104
DE DOR…105
DACĂ EL "MĂRIA SA ȚĂRANUL".....105
CAL SIHASTRU…105
ALUNG DEPĂRTĂRILE.....106
ÎNCHIDE UŞA SUFLETULUI MEU.....106
O SINGURĂ PICĂTURĂ..107
ARIPI INUTILE….108
MAI SINGURĂ …108
CORABIA SPERANȚEI….109
DOR DE IARNĂ…109
UMBRA…110
DE DRAGOSTE, DEZLEAGĂ-MĂ.....111
ÎN MIEZ DE ÎNTREBARE.....112
CICOAREA.....113
MI-E TRISTĂ CLIPA.....114
ATÂT DE SINGURI ÎMPREUNĂ.....114
DESTUL, DOAMNE...115
ATÂT DE DEPARTE.....116
AZI NU...117
TU CREZI?.....117
HAI SĂ NE DĂM IN CAP CU PIETRE.....118
NU EU.....119
CE SĂ MAI SPUN.....120
NU-MI DUC.....121
AM SĂ-ȚI MAI DAU.....122
ÎN OCHII TĂI.....122

SĂ NU-MI FII SUPĂRAT 123
NICI O CLIPĂ 124
AM SĂ POT SPUNE? 125
CE SETE MI-E 126
MI-AM PRIPONIT UMBRA 127
CUM SĂ SPUI LA MULȚI ANI... 128
DE DRAGOSTE 129
CRESC DIN LACRIMI PIETRELE 129
PE UNDE TRECI 130
LA MARGINEA 131
BOABE MARI DE NISIP 132
CURGEAU 132
PANĂ NU ORBESC 133
PE NEGÂNDITE 134
PRINTRE LACRIMI 135
AZI-IERI 135
SUNT CÂNTECUL 136
TĂCEREA TA 136
ȚIE, NU... 137
RADIOGRAFIC 138
INIMĂ DE ŞARPE 138
ÎN CARE VIS? 139
FII PĂTRATĂ 140
STAI SĂ VEZI 141
MAI ŞTII? 142
FEREASTRA 142
DANS 143
CRED CĂ MI-E DEJA TÂRZIU 143
DE CÂND... 144
COLORATĂ DEPĂRTARE 145
NENĂSCUT 146
ABIA 147
ŞI MI-E ÎN ZADAR 148
CELOR CARE MĂ ÎNTREABĂ DE CE TAC. 148
NICIUNDE... 149
CE SOMN MI S-A FĂCUT 150
NU MĂ MAI RĂNEŞTE LUNA 150
ŞI, MAI ASCULTĂ 151
NE-AM CAM PIERDUT 152
RĂSFOIEŞTE 153
IUBINDU-MĂ 153

ZIUA MONDIALA A SOMNULUI.....154
BILET DE INTERNARE ÎN SPITAL.....155
PE STRADA PLOILOR 156
SUNET VIOLET.....157
CU INIMA ÎN FRUNZĂ DE TRIFOI.....157
NU MAI ŞTIU.....158
NIMENI, NIMENI, NIMENI.....159
POEME MOR... 160
ZĂBRELE.....160
FATĂ SALCIE DE DINCOLO 161
DE NU M-AR FI IUBIT.....161
PE STRADA TA.....162
VEZI TU.....163
IARNĂ FĂRĂ SPOR 163
NU TE AŞTEPT.....164
ŞI M-AI LĂSAT.....165
N-AM SA ÎNTREB.....165
HEI, EU… 166
TONUL TELEFONULUI… 167
MULȚUMIT….....168
ŞI TU….....168
NEPOATE.....169
DIN ETERNITATE….....170
CE PRIMAVARA OARBA 171
DINCOLO DE VIS ŞI NOAPTE 172
CINĂ ÎN DOI.....172
CU CIREŞE LA URECHI 172
GÂND BĂTRÂN... 173
IAR SINGURĂ.....174
RĂSPÂNTIE... 175
LINIŞTE VERDE.....175
DE ACUM... 176
IUBITĂ.....177
TU NU VEZI... 177
FÂNTÂNA ÎNSETATĂ.... 178
DINCOACE DE VIS.....179
ELVEȚIA CRISTINEI 180
NĂZDRĂVANĂ.....180
DESTUL ... .181
PERPETUĂ NEFERICIRE.....182
DOAR CLIPA MEA 183

SPECTACULOS … 183
ESTE TÂRZIU … 184
N-AI NICI O VINĂ, TU … 184
DEZAMĂGIRI … 185
AI VEŞNICIA TOATĂ 186
SUFLET GOLIT 187
DE NĂLUCIRE ... .188
DE UNDE AER ? 189
NARCIS 190
ERAM UN ÎNCEPUT DE NICIODATĂ... 191
GRIPA 191
MAI SĂRACĂ, MAI BOGATĂ 192
ZBURĂTOR 193
NU MĂ PREA LAS DUSĂ DE ACASĂ 194
SFÂRŞIT... 195
PÂNĂ LA CENUŞĂ ... .196
DINCOLO 197
JAR DE ARIPĂ 198
DE CE M-AŢI OPRIT DIN DRUM? 199
NU-S CIFRĂ 200
BĂRBAŢII … 201
COMUNICARE 202
STREPEZIT 202
SUSPENDATĂ 202
AM FOST … 203
DE UNDE ? 204
SĂ NU MĂ IERŢI 204
MARGARETĂ CU PETALE … 205
AL MEU NOROC 205
MÂNA CUVÂNTULUI 206
REGULA JOCULUI … 207
ALTRUISM PĂGÂN 208
PENTRU ACEST GIUVAER 208